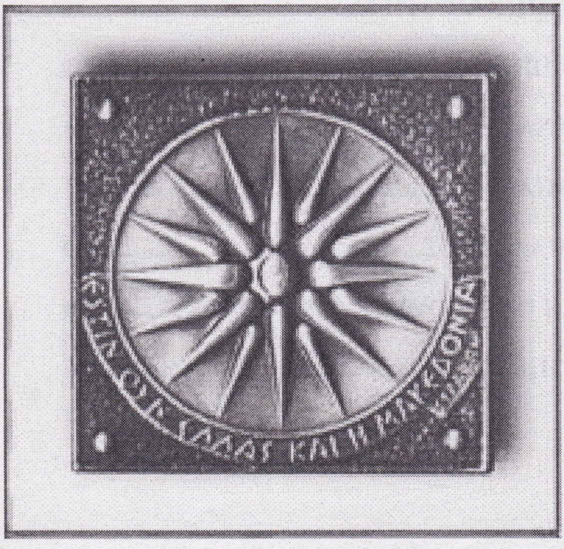
ΟΜΑΙΜΟΝ

ΤΕΥΧΟΣ 6ο

ΜΑΡΤΙΟΣ 2008
ΤΙΜΗ 2 Ε

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΓΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΜΑΙΜΟΝ
Ανένταχτο έντυπο
Τεύχος 6^{ο}
Ηλεκτρονική διεύθυνση επικοινωνίας: **omaimon_hellas@yahoo. gr**

Αγαπητέ αναγνώστη,

Τους τελευταίους μήνες, ο εθνικιστικός χώρος βρίσκεται για πολλούς και διαφόρους λόγους στην επικαιρότητα. Είτε λόγω των εθνικών μας θεμάτων, είτε λόγω των απανωτών διώξεων, είτε λόγω των γνωστών επεισοδίων που προκάλεσαν οι ανθέλληνες, είτε λόγω της γενικότερης στροφής του απλού κόσμου προς τις θέσεις μας. Αυτό είναι θετικό. Η προβολή μόνο καλό μπορεί να μας κάνει ακόμα και αν είναι αρνητική, όπως είναι σχεδόν πάντα.

Αυτή η κατάσταση μας φέρνει όλους ανεξαιρέτως προ των ευθύνων μας, ανεξαρτήτως του αν ανήκουμε, ή όχι, σε κάποιο κόμμα ή οργάνωση του χώρου. Εάν δεν αξιοποιήσουμε αυτήν την ευκαιρία που μας δίνεται, τότε υπεύθυνοι θα είμαστε εμείς και μόνο εμείς.

Δεν πρέπει να περιμένουμε τίποτα από κανέναν και δεν έχουμε να περιμένουμε τίποτα από κανέναν. Η μόνη ουσιαστική επιλογή που έχουμε είναι η πρωτοβουλία και η ενεργοποίηση όλων. Δεν έχουμε ανάγκη ούτε από διαταγές ούτε από επίσημες κομματικές γραμμές. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι πρέπει να απαξιώνεται η ύπαρξη και η δράση των διάφορων επίσημων φορέων που εκφράζουν ποικιλοτρόπως το εθνικιστικό κίνημα.

Η ανένταχτη δράση και κινητοποίηση δεν έρχεται σε αντιπαράθεση με την οργανωμένη και ιεραρχημένη δραστηριότητα. Είναι απλά δύο διαφορετικές εκφράσεις της ίδιας ολότητας.

Πέραν του απαραίτητου σεβασμού σε οργανωμένες μορφές δράσεις, εμείς ως ανένταχτοι θεωρούμε ότι ο πηγαίος αυθορμητισμός σε συνδυασμό με την άκρως δικαιολογημένη αγανάκτηση είναι ο καλύτερος οδηγός και ο καλύτερος εντολοδότης. Οδηγεί σε παντελώς απρόβλεπτες καταστάσεις τις οποίες το σύστημα δεν μπορεί ούτε να ελέγξει ούτε να χαλιναγωγήσει. Η πολυεστιακή κινητοποίηση και αντίσταση μπορεί να έχει θαυμαστά αποτελέσματα.

Άλλωστε, ας μην ξεχνάμε ότι όλα τα πολιτικά κινήματα ανέκαθεν ήταν συνιστώσες διαφόρων τάσεων και ρευμάτων. Δεν ήταν, ούτε και θα είναι ποτέ μονοδιάστατα και περιχαρακωμένα. Αυτό ισχύει και σήμερα, και μάλιστα σε πολλαπλάσιο βαθμό διότι ζούμε σε μία εποχή ταχύρρυθμη και διαρκώς μεταβαλλόμενη, όπου μονοδιάστατες εκφράσεις δεν έχουν τύχη.

Τονίζουμε λοιπόν ότι η ανάληψη πρωτοβουλιών από απλούς συναγωνιστές σε κάθε επίπεδο είναι επιβεβλημμένη και δείχνει πνευματική υγεία και διάθεση για αγώνα. Πάνω απ'όλα καταδεικνύει ότι ο σημερινός ελληνικός Εθνικισμός έχει προοπτικές και δυναμική την οποία στο χέρι μας είναι να αξιοποιήσουμε κατάλληλα.

Αν ο πολιτικός μας χώρος αποβάλλει κάποιες αστείες παιδικές ασθένειες (π.χ. υπέρμετρη καχυποψία, μεμψιμοιρία, κουτσομπολιό, εσωστρέφεια, μικροπροσωπικές διαφορές κτλ), τότε μπορεί να κάνει θαύματα...

Ας κάτσουμε και ας αναλογιστούμε μονάχα τι θα μπορούσαμε να είχαμε καταφέρει εάν τον χρόνο που έχουμε αφιερώσει κατα καιρούς στην εσωτερική αλληλοφαγωμάρα και την εκ του ασφαλούς μπουρδολογία, τον αφιερώναμε για να κάνουμε κάτι πραγματικά ωφέλιμο και αποτελεσματικό.

ΟΣΟΙ ΖΩΝΤΑΝΟΙ...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΗΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ

Καστάνιτσα Μάνης, 1780

Τα ίχνη της θρυλικής οικογένειας των **Κολοκοτρωναίων** εντοπίζονται κάπου γύρω στα 1500 ή λίγο μετά, στο Λεοντάρι της αρκαδικής Γορτυνίας και στο πρόσωπο του παλαιότερου πιστοποιημένου αρχηγέτη τους, του Τριανταφυλλάκου Τσεργίνη. Γιος αυτού, καθώς βεβαιώνει ο Τάκης Κανδηλώρος στο « Ο Αρματωλισμός της Πελοπονήσσου » (ένα έργο του 1924), ήταν ο Δημητράκης Τσεργίνης, που έζησε και πολέμησε σαν ανυπότακτος κλέφτης στα βουνά της Αρκαδίας. Ένας από τους 3 γιους του Δημητράκη ήταν ο Δήμος ο οποίος με τη σειρά του απέκτησε το προσωνύμιο Μπότσικας. Και σήμαινε Μπότσικας το μικρόσωμο και μελαχρινό. Έτσι παραμερίστηκε το Τσεργίνης .

Και τούτος συνέχισε την αντιστασιακή παράδοση της φάρας του εναντίον των κατακτητών, ώσπου έπεσε σε μάχη εναντίον των Τούρκων. Πρόλαβε και άφησε σπορά πίσω του, τον Ιωάννη που πρώτος έλαβε πιθανότατα το επίθετο Κολοκοτρώνης. Τον Μπότσικα αναγνωρίζει ως πρόγονο του ο ίδιος ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης.

Θεόδωρος Κολοκοτρώνης

Ο Ιωάννης γεννήθηκε γύρω στα 1710 και όπως ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης πιστοποιεί («Διήγησις συμβάντων της Ελληνικής Φυλής»). Γιοι του Ιωάννη Κολοκοτρώνη ήταν ο Γιώργης, Αποστόλης, Αναγνώστης και Κωσταντής. Στην σύντομη τούτη εξιστόρηση θα αναφερθούμε στον τελευταίο, που ήταν ο πατέρας του Θεόδωρου.

Λοιπόν, το 1740 γεννήθηκε ο Κωνσταντής και γρήγορα έδειξε τα αρχηγικά του προσόντα, γι' αυτό και διαδέχτηκε τον πατέρα του ως αξιότερος. Παντρεύτηκε την Ζαμπέτα Κοτσάκη, από την Αλωνίσταινα Αρκαδίας. Ένα ξημέρωμα Δευτέρας, 3 Απριλίου του 1770, η Ζαμπέτα , κάτω από μυθιστορηματικές συνθήκες γέννησε τον Θοδωρή, που θα γίνει ο πιο ονομαστός της οικογένειας τούτης των πολεμάρχων.

Είναι η εποχή που ο Μωρηάς φλέγεται, μετά τα Ορλωφικά και την ατυχή επανάσταση. Τούρκοι και Τουρκαλβανοί ερημώνουν τον τόπο, ενώ οι χριστιανικοί πληθυσμοί έφευγαν στα βουνά για να σωθούν. Μέσα σε τέτοια αναταραχή, σε ένα όρος της Μεσσηνίας που το 'λεγαν Ραμοβούνι, είδε το φως της ζωής ένα από τα παιδιά του Κωνσταντή, που σε λίγα χρόνια θα γινόταν ο φόβος και ο τρόμος του οθωμανικού δυνάστη: Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης.

Για μια δεκαετία, ο Μωρηάς θα ζήσει στο λεπίδι και τη φωτιά. Μάστιγα της εποχής θ' αναδειχθούν οι Αλβανοί, τους οποίους ο σουλτάνος χρησιμοποίησε για την καταστολή της επανάστασης του 1770. Υπολογίζεται ότι τα στίφη των Τουρκαλβανών που εισέβαλαν τότε στην Πελοπόννησο, ξεπερνούσαν τους 15.000 ατάκτους. Η εκδικητική τους μανία ξέσπασε πάνω στον ανυπεράσπιστο λαό με το χειρότερο τρόπο: Φόνοι, βασανιστήρια, αναρχία και αταξία. Χιλιάδες οι Έλληνες που αναγκάστηκαν να περάσουν στα Επτάνησα, την Ύδρα, ακόμη και τη Μικρά Ασία, για να σωθούν .Και πέρα απ' αυτούς πόσοι δεν πουλήθηκαν στα σκλαβοπάζαρα της

Αλγερίας, αδυνατώντας να ξοφλήσουν τα χρέη τους προς τους νέους τους αφέντες. Μετά από 9 χρόνια αλβανοκρατίας και ενώ οι Αλβανοί είχαν καταργήσει κατ' ουσίαν την οθωμανική κυριαρχία, ακόμη και στην είσπραξη των φόρων, θα αποφασίσει ο σουλτάνος την εκδίωξη τους από το Μωρηά. Προς τούτο θα στείλει τον ναύαρχο Χασάν Τζεζαερλί Μαντάλογλου με ισχυρή στρατιωτική δύναμη.

Όλα αυτά τα χρόνια, ο Κωνσταντής Κολοκοτρώνης δρούσε ως αρματολός στα χωριά και τα όρη της Κορινθίας. Με δικό του σώμα κλεφτών εξόντωσε τους Τουρκαλβανούς Βεΐζο και Μπεκιάρη, ανακουφίζοντας την περιοχή από την τυραννία τους. Κι όταν ο Χασάν Τζεζαερλί κάλεσε τους Έλληνες καπετάνιους να συμπράξουν μαζί του στην εξόντωση των Αλβανών, με αντάλλαγμα την αμνήστευση, ο Κωνσταντής είναι ο μόνος κλέφτης που δέχεται τη συνεργασία σε ισότιμη βάση, χωρίς να προσκυνήσει. Η φήμη του ενισχύεται, όταν σκοτώνει σε ενέδρα στον Άγιο Γεώργιο Κορινθίας το διαβόητο Τουρκαλβανό Μετς- Αράπη και τους 62 άνδρες του. Πέτυχε τότε την εύνοια του πλούσιου τοπάρχη της Κορινθίας Χαμήλ-Μπέη, ο οποίος του έδωσε και μεγάλη αμοιβή.

Το πιο μεγάλο του κατόρθωμα, ο Κωνσταντής Κολοκοτρώνης θα το κάνει τον Ιούλιο του 1779. Στην Τρίπολη γίνεται η αποφασιστική σύγκρουση των Αλβανών και του Χασάν Τζεζαερλί. Στα Τρίκορφα, ο Κωνσταντής με 1.000 άνδρες υπό τις διαταγές του, θα εξοντώσει τους Αλβανούς που επιχείρησαν έξοδο από την Τρίπολη. Λέγεται πως από τους 12.000 σώθηκαν μόνο 700. Στην είσοδο της πόλης στήθηκε πυραμίδα από τα κομμένα κεφάλια τους.

Ο Χασάν Τζεζαερλί, στα τέλη του 1779 εγκατέλειψε προσωρινά το Μωρηά, νικητής. Ο τόπος φάνηκε να γαληνεύει, η οθωμανική κυριαρχία αποκαταστάθηκε και πάλι, η ζωή ξαναξεκίνησε. Έμεινε μόνο μια ενοχλητική γι' αυτόν εκκρεμότητα: Η υπερήφανη άρνηση του πρώην συνεργάτη του Κωνσταντή Κολοκοτρώνη να προσκυνήσει.

Το καλοκαίρι του 1780, ο Χασάν αποβιβάστηκε στο Γύθειο, με 6.000 στρατιώτες. Σε νέα απαίτηση του να δηλωθεί υποταγή και νομιμοφροσύνη στην Πύλη, τρεις Έλληνες αρνούνται: Οι Κωνσταντής και Αναγνώστης Κολοκοτρώνης και ο Παναγιώταρος Βενετσανάκης.

Η Καστάνιτσα ή Καστανιά είναι ένα χωριό της Μάνης.Εκεί ο Κωνσταντής διατηρούσε ένα πύργο, για λόγους ασφαλείας. Και δίπλα, υπήρχε ο πύργος των Βενετσάκηδων, όπου με τον Παναγιώταρο ο Κωνσταντής ήταν αδελφοποιτός. Μέσα εκεί κλείστηκαν οι δυο ανυπότακτες φάρες, κάπου 300 άνθρωποι, πολλοί απ' τους οποίους γυναικόπαιδα.10 Ιουλίου του 1780 άρχισε η πολιορκία. Επί 12 μερόνυχτα, παλεύουν οι Τούρκοι να μπουν στους πύργους. Από μέσα, οι πολιορκημένοι αμύνονται με απαράμιλλο ηρωισμό, περιμένοντας μάταια βοήθεια από την υπόλοιπη Μάνη. Μα οι εχθροί είναι χιλιάδες, τα βόλια και τα τρόφιμα στερεύουν. Η τελευταία ευκαιρία να ζήσουν, ως σκλάβοι όμως, είναι η παραγγελία του Χασάν να παραδοθούν. Και η απάντηση του Κωνσταντή, κολοκοτρωνεϊκη και ελληνική: «Δεν προσκυνούμε, θέλομεν πόλεμο. Και **όποιος μείνει νικημένος ας προσκυνήσει»** Πάνω στην απελπισία τους αποφασίζουν έξοδο, μέσα στην νύχτα. Καταφέρνουν με τα σπαθιά στα χέρια και τα γυναικόπαιδα στην μέση, ν' ανοίξουν δίοδο σωτηρίας. Δεν κατάφεραν όμως να απομακρυνθούν και το χειρότερο τους πρόλαβε το ξημέρωμα. Η συνέχεια είναι τραγικη…

Ο Παναγιώταρος Βενετσανάκης συλλαμβάνεται και κατακρεουργείται. Ο γέρος πατέρας του, βασανιζόμενος φρικτά, στο τέλος ακρωτηριάζεται. Ο Γιώργης Κολοκοτρώνης, αδερφός του Κωνσταντή, πέφτει νεκρός, μαχόμενος…Ο άλλος αδερφός, ο Αποστόλης, τραυματίζεται θανάσιμα και αυτοκτονεί για να μην τον πιάσουν ζωντανό…Ο Κωνσταντής, ενώ βγαίνουν από τον πύργο, πληγώνεται σοβαρά από τούρκικο σπαθί. Προσπαθεί να ανοίξει δρόμο, τραυματισμένος και ανίκανος να πολεμήσει. Τον βρίσκουν και τον στραγγαλίζουν. Κι ευθύς τον αποκεφάλισαν…Η γυναίκα του, η Ζαμπέτα, με τον μικρό Θοδωρή πλάι της, 10 χρονών τότε, θα καταφέρει να διαφύγει, χάρη στην αυτοθυσία των Γορτυνών κλεφτών που τους προστάτεψαν. Θα γλυτώσει κι ο Αναγνώστης Κολοκοτρώνης, ο μόνος από τα 4 αδέρφια που βγήκε ζωντανός από εκείνον το χαλασμό. Αργότερα, συνελήφθη και τούτος στο Λεοντάρι και αποκεφαλίστηκε…

Έτσι έμεινε ορφανό το κολοκοτρωνέϊκο στην καταστροφή της Καστανίτσας. Κι ο Κωνσταντής Κολοκοτρώνης, στα 40 του χρόνια, άφησε μια φαμίλια απροστάτευτη και την πατρίδα σκλάβα. Ο γιος του, ο μεγάλος Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, τον κρατούσα στη θύμησή του περιγράφοντας τον ως άνδρα δυνατό, μελαχρινό, μέτριο στο ύψος και γρηγορότερο και από άτι.

Μετά τρία χρόνια, σαν ο τόπος γαλήνεψε και το κακό τέλεψε, ξέθαψαν τον Κωνσταντή. Αναγνωρίστηκε από σημάδι που του ‘χε αφήσει στο δάχτυλο του χεριού λαβωματιά σπαθιού. Τον έθαψαν στο χωριό Μηλιά.

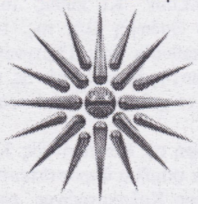
Ο λαός μας, μέσα από το δημοτικό τραγούδι, έκλαψε το χαμό των Κολοκοτρωναίων. Ένα από τα τραγούδια τα αναφερόμενα στην πολιορκία και έξοδος της Καστανίτσας, παρατίθεται εδώ, ως επίμετρο στα του Κωνσταντή Κολοκοτρώνη και το αντάξιο του ονόματος του τέλους:

«Εμαραθήκαν τα βουνά, μαράθηκαν κ ’οι κάμποι,
μαράθηκεν η Καστανιά, ο πύργος της Καστανιάς,
που ‘χε τους κλέφτες τους πολλούς τους Κολοκοτρωναίους,
που πήγαιναν στην εκκλησιά τ’ ασήμι φορτωμένοι.
Τ’ ασήμι και το μάλαμα και τα σπαθιά ζωσμένα,
κ’ έβγαιναν κ΄εκουβέντιαζαν στης εκκλησιάς την πόρτα.
Κι ο Κωνσταντής τους έλεγε, κι ο Κωνσταντής τους λέγει:
«Τούτ’ η χαρά που ’χομ’ εμείς, θε να μας φέρη λύπη.
Απόψε είδα στον ύπνο μου, στον ύπνο που κοιμούμουν,
κ’ εκάηκε το πόσι μου, η φούντα του σπαθιού μου,
το πόσι μου η γυναίκα μου, κ’ η φούντα τα παιδιά μου
Τούτ’ η χαρά που ’χομ’ εμείς, θε να μας φέρει λύπη».
Τ’ ακούει ο Παναγιώταρος και τον τσακάν τα γέλια:
«Τι λες κουμπάρε Κωνσταντή, και συ Κολοκοτρώνη;
Ποτέ δεν επατήθηκεν ο πύργος της Καστάνιας,
μάϊτε πρωτά, μάϊτε στερνά, μάϊτε τώρα πατιέται`
μόν’ βγάλτε τα μπαϊράκια σας και στήστε τα στον πύργο.
Να βλέπ’ ο Καπετάμπασας με τους Γιαννιτσαραίους».

ΘΛΙΒΕΡΗ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

Τους τελευταίους μήνες έχουν σημειωθεί πολύ σημαντικές και ηχηρές εξελίξεις τόσο στα εθνικά μας θέματα όσο και στην εσωτερική σκηνή. Το κακό είναι ότι οι εξελίξεις αυτές δεν είναι καθόλου θετικές για την Πατρίδα μας.

Στο μακεδονικό υπάρχει και έντονη κινητικότητα από τους Αμερικάνους με βάση την πρόταση Νίμιτς, με σκοπό να κλείσει το θέμα της ονομασίας των Σκοπίων. Είναι δεδομένο ότι η ελληνική κυβέρνηση θα δεχτεί μία σύνθετη ονομασία ή ακόμα και αυτούσιο τον όρο "Μακεδονία", αδιαφορώντας για την βούληση του ελληνικού λαού. Συγχρόνως, το "ελληνικό" κράτος απαγορεύει εκδηλώσεις διαμαρτυρίας κατά της σκοπιανής προκλητικότητας και αμολάει τα ένστολα μαντρόσκυλά του για να συλλάβουν εθνικιστές που αναγράφουν συνθήματα υπέρ της ελληνικότητας της Μακεδονίας!!! Εκεί κατάντησανε οι μπάτσοι... Η δε Εκκλησία, που κάποτε πρωτοστατούσε σε συλλαλητήρια για το μακεδονικό, σήμερα δια του νεοεκλεχθέντος Αρχιεπισκόπου Ιερώνυμου είναι ουσιαστικά απούσα. Έχει να κάνει σοβαρότερα πράγματα. Ασχολείται με την περίθαλψη των λαθρομεταναστών..

Έχουμε επίσης την πραγμάτωση του εθνικού ονείρου των Αλβανών για ανεξαρτησία του Κοσσόβου. Μία εξέλιξη που αλλάζει άρδην τα δεδομένα στα Βαλκάνια, υπέρ των Αλβανών και εις βάρος των Σέρβων, και έχει βέβαια τις ευλογίες των ΗΠΑ. Λίγες ημέρες μετά την μονομερή ανακήρυξη της ανεξαρτησίας του Κοσσόβου, διοργανώθηκε στο Πάντειο Πανεπιστήμιο συζήτηση με θέμα τους Τσάμηδες!!! Η "ελληνική" πανεπιστημιακή κοινότητα φαίνεται πως έχει λύσει όλα τα προβλήματα των φοιτητών, και τώρα ασχολείται με την προώθηση των θέσεων του φιλοαμερικανικού αλβανικού επεκτατισμού....

Η περίπτωση του Κοσσόβου δημιουργεί ένα πολύ κακό προηγούμενο καθώς ανοίγει την πόρτα για αντίστοιχες κινήσεις άλλων μειονοτήτων. Αναφερόμαστε βέβαια στην περίπτωση της Θράκης και στην εκεί μουσουλμανική κοινότητα, στις τάξεις της οποίας αλωνίζουν οι Τούρκοι πράκτορες. Και το κράτος τι κάνει γι'αυτό;;;; Παραχωρεί περαιτέρω δικαιώματα στους μουσουλμάνους με το νομοσχέδιο για τα βακούφια και θεσπίζει ποσόστωση για την εισροή μουσουλμάνων στο δημόσιο. Την ίδια στιγμή μία Ελληνίδα δασκάλα σε χωριό των Πομάκων στην Θράκη ξυλοκοπήθηκε από μουσουλμάνο επειδή αντιστεκόταν στην φιλοτουρκική προπαγάνδα. Εξυπακούεται ότι η είδηση του ξυλοδαρμού της θάφτηκε από τα κανάλια...

Στην Κύπρο, το μέτωπο αντίστασης κατά του ΟΧΙ στο σχέδιο του Ανάν υπέστη σοβαρό πλήγμα με τον αποκλεισμό του Τάσσου Παπαδόπουλου από τον δεύτερο γύρο των προεδρικών εκλογών. Τελικώς εξελέξη ο νεο-κομμουνιστής Χριστόφιας. Η Τουρκία μαζί με την ηγεσία της κατεχόμενης Κύπρου, την Αγγλία και τις ΗΠΑ έσπευσαν να εκδηλώσουν την ικανοποίησή τους για αυτά τα εκλογικά αποτελέσματα.

Μέσα σε όλη αυτήν την δίνη των ραγδαίων εξελίξεων, η ελληνική κυβέρνηση φαίνεται σαφέστατα κατώτερη των περιστάσεων, όπως ακριβώς και οι προκάτοχοί της. Και δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετικά αφού έχει βουτηχτεί ως το λαιμό στα

σκάνδαλα και στην διαφθορά. Αφού δεν μπορούν να ελέγξουν ούτε τους στενούς τους συνεργάτες που αποδεικνύονται λαμόγια περιωπής (βλ. Ζαχόπουλος), τότε πως θα μπορούσαν να προασπιστούν με κατάλληλο τρόπο τα εθνικά μας δίκαια;

Στην εσωτερική επικαιρότητα κυριαρχεί φυσικά το σκάνδαλο Ζαχόπουλου, στο οποίο εκτός από τον ίδιο (που είναι μεγαλοστέλεχος της ΝΔ, κολλητός του Καραμανλή και γ.γ του Υπ.Πολιτισμού) εμπλέκονται κυβερνητικοί βουλευτές (Κουκοδήμος) και πολλοί γνωστοί αλήτες ρουφιάνοι δημοσιογράφοι όπως οι κ.κ Μάκης Τριανταφυλλόπουλος, Θέμος Αναστασιάδης.

Συγχρόνως βγαίνουν στο φως πληροφορίες για τις μίζες που έδινε ο κολοσσός SIEMENS σε πολιτικούς όλων των κομμάτων. Για μία ακόμη φορά αποδεικνύεται ότι καπιταλισμός και δημοκρατία είναι σιαμαία αδελφάκια...

Προκειμένου να αντιμετωπίσει την πολυεπίπεδη κρίση, το σύστημα επιστρατεύει τις εφεδρείες του. Μία από αυτές είναι και ο νεοεκλεγείς πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ, Αλέξης Τσίπρας τον οποίο προβάλλουν ανελέητα τα ΜΜΕ. Βασική θέση του Τσίπρα, πέραν της χορήγησης ελληνικής ιθαγένειας σε αλλοδαπούς, είναι η αποποινικοποίηση της χρήσης ναρκωτικών και η αντιμετώπιση του χρήστη ως ασθενή.

Προφανώς ο κ.Τσίπρας δεν γνωρίζει ότι η πλειοψηφία των πρεζέμπορων την βγάζουν καθαρή διότι θεωρούνται χρήστες. Προφανώς ο κ.Τσίπρας δεν γνωρίζει τι συμβαίνει στα στενά πίσω από την Ομόνοια όπου οι πολυαγαπημένοι του λαθρομετανάστες (κυρίως οι "φιλήσυχοι" Αφρικανοί) έχουν στήσει κέρδοφόρα "σούπερμάρκετ" ναρκωτικών, ούτε ενδιαφέρεται να μάθει ποιος ο ρόλος των λαθρομεταναστών στην εισαγωγή ναρκωτικών από τα βόρεια σύνορά μας. Αυτός -όντας στην κοσμάρα του- είναι γενικώς και αορίστως υπέρ της αποποινικοποίησης της χρήσης, προκειμένου να καταντήσει η Ελλάς ένα απέραντο πρεζοχώρι.

Η ελληνική νεολαία πεθαίνει από ναρκωτικά, ακόμα και στην ηλικία των 14 όπως συνέβη πρόσφατα με ένα κορίτσι στην Πτολεμαϊδα, αλλά οι εκλεκτοί του συστήματος, όπως ο Τσίπρας, μιλάνε για αποποινικοποίηση και φυσικά απορρίπτουν δογματικά, στο όνομα ενός υποκριτικού "ανθρωπισμού", οποιαδήποτε σκέψη για επιβολή της θανατικής ποινής στους εμπόρους.

Συγχρόνως άνοιξε για μία ακόμη φορά και το ασφαλιστικό. Όλοι ανεξαιρέτως παραδέχονται το αναμφισβήτητο γεγονός της ύπαρξης προβληματικών ταμείων ασφάλισης, τα οποία είναι θέμα χρόνου πότε θα καταρρεύσουν. Απλά, ο καθένας το βλέπει από την δική του σκοπιά. Οι πασόκοι αλληλοκατηγορούνται με τους νεοδημοκράτες για καταλήστευση των ταμείων, οι αριστεροί κατηγορούν όλους τους άλλους προσπαθώντας να καπηλευτούν ένα μέρος της λαϊκής αγανάκτησης, και οι διάφορες επαγγελματικές ομάδες προσπαθούν εναγωνίως να διατηρήσουν τα όποια κεκτημένα ή έστω να περιορίσουν τις απώλειες.

Σχεδόν κανείς όμως δεν εστιάζει στην γενεσιουργό αιτία του ασφαλιστικού προβλήματος, που είναι η υπογεννητικότητα. Η υπογεννητικότητα μοιραία προκαλεί γήρανση του πληθυσμού και αύξηση του μέσου όρου ηλικίας του. Όσο λιγότερα παιδιά γεννιούνται, τόσο λιγότεροι είναι οι μελλοντικοί εργαζόμενοι που θα

τροφοδοτήσουν με τις εισφορές τους τα ταμεία, ενώ συγχρόνως οι συνταξιούχοι αυξάνονται με σταθερό ρυθμό. Με λίγα λόγια, η υπογεννητικότητα, η οποία μαστίζει τον λαό μας εδώ και 2-3 δεκαετίες, προκαλεί αλλαγή της αναλογίας εργαζομένων/συνταξιούχων, αφού οι νέοι μειώνονται.

Αντί λοιπόν, ο πολιτικός και δημοσιογραφικός κόσμος να στοχεύσει στο μείζον πρόβλημα της υπογεννητικότητας, αναλώνεται σε πολιτικαντισμούς και ημίμετρα. Κανείς τους δεν θέλει να θίξει αυτό το τεράστιο θέμα το οποίο, πέραν των φανερών δυσμενών οικονομικών συνεπειών που έχει (βλ.ασφαλιστικό), είναι κολοσσιαίας σημασίας για την διαιώνιση και την ύπαρξη της ελληνικής φυλής. Και ενώ θα έπρεπε να πάρουν δραστικά μέτρα για να διευκολύνουν την εργαζόμενη μητέρα, να στηρίξουν τους πολύτεκνους και να δώσουν κίνητρα για τεκνοποίηση, εκείνοι κάθονται για συζητάνε για ενοποιήσεις ταμείων, αύξηση των ορίων ηλικίας και των εισφορών, κίνητρα για παραμονή στην εργασία και παράλληλα δυσκολεύουν, αντί να διευκολύνουν, τις εργαζομένες μητέρες.

Δεν είναι δυνατόν να μην έχουν αντιληφθεί ότι η υπογεννητικότητα είναι ο πυρήνας του ασφαλιστικού προβλήματος. Δεν απαιτείται ιδιαίτερη ευφυία για κάτι τέτοιο. Απλά, είναι τόσο πουλημένοι και τόσο γραικύλοι που αδιαφορούν για την επιβίωση και την διαιώνιση της ελληνικής φυλής, όπως αδιαφορούν και για τόσα άλλα σοβαρότατα εθνικά και κοινωνικά ζητήματα. Το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι η καρέκλα τους, η προβολή τους και το πλιάτσικο στο οποίο επιδίδονται.

Διαφθορά, ηθικός και πνευματικός ξεπεσμός, ενδοτισμός και άτακτες υποχωρήσεις στα εθνικά θέματα, υπογεννητικότητα, ναρκωτικά, προώθηση ανθελληνικών θέσεων, οικονομική δυσπραγία, διώξεις κατά εθνικιστών. Όλα αυτά, και πολλά άλλα, συνθέτουν την εικόνα αυτού του σύγχρονου ανθελληνικού αστικοδημοκρατικού κράτους.

Δεν υπάρχει πλέον καμμία δικαιολογία για όσους έχουν την ψευδαίσθηση ότι το υπάρχον δημοκρατικό καθεστώς μπορεί να αποβεί καθ'οιονδήποτε τρόπο ωφέλιμο για την Πατρίδα.

Δεν υπάρχει καμμία δικαιολογία για όποιον ελαφρόμυαλο αμφισβητεί ότι το σημερινό κράτος είναι σαφέστατα ΑΝΤΙΛΑΙΚΟ ΚΑΙ ΑΝΤΕΘΝΙΚΟ.

Οι μάσκες έχουν πέσει.

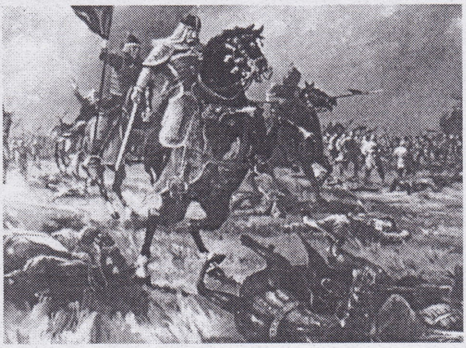
ΚΑΜΜΙΑ ΑΝΟΧΗ - ΚΑΜΜΙΑ ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ
ΖΗΤΩ ΤΟ ΕΘΝΟΣ - ΚΑΤΩ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ !!!

Ο ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ

Οι πρώτες ηλιαχτίδες εμφανίζονται στην παραλία. Οι δύο στρατοί έχουν παραταχθεί και όλα είναι έτοιμα. Η μάχη θα ξεσπάσει από στιγμή σε στιγμή. Δεν έχεις άλλη επιλογή. Πρέπει να αγωνιστείς.

Όσο αγωνίζεσαι, να το κάνεις με όλο το πνεύμα, την καρδιά και το σώμα σου. Πολέμησε εστιασμένος, ενωμένος, ευθυγραμμισμένος. Πολέμησε άοκνα, μέρα και νύχτα αν είναι απαραίτητο. Να έχεις επίγνωση των τεσσάρων κατευθύνσεων. Εμπιστέψου το ζώο που ζει μέσα σε καθεμιά. Η μάχη θα έχει διακυμάνσεις. Να έχεις οξυδέρκεια και να συντονίζεσαι με την τρέχουσα κατάσταση.

Άλλοτε προχωράς μπροστά, άλλοτε οπισθοδρομείς. Άλλοτε επιτίθεσαι, άλλοτε αμύνεσαι. Κατατρόπωσε τον αντίπαλο, όρμησε πάνω του ενώ παίρνει ανάσα. Συνέτριψέ τον. Μην τον αφήσεις να πάρει τα όπλα του. Να αλλάζεις συνέχεια την στρατηγική σου. Χτύπησέ τον ψηλά και κατόπιν χαμηλά. Έπειτα χαμηλά και κατόπιν στο κέντρο. Να αλλάζεις τον ρυθμό των επιθέσεών σου. Πότε γρήγορα, πότε αργά. Πότε αργά, πότε ακίνητος.

Να κατευθύνεσαι από το ένα ζώο στο άλλο, από το ένα στοιχείο στο άλλο. Νερό ενάντια στην πέτρα. Φωτιά ενάντια στο μέταλλο. Ξύλο ενάντια στην γη. Έτσι, θα είσαι πάντα απρόβλεπτος κι επομένως αήττητος. Ακολούθησε τον αυθορμητισμό σου και μείνε εύθυμος. Είθε ο αντίπαλος να μην μπορέσει να σε αγγίξει, αλλά είθε να νιώσει την ισχύ των χτυπημάτων σου. Χρησιμοποίησε τα χέρια, τα πόδια, τους αγκώνες και τα γόνατά σου. Απέφυγε τον αντίπαλο και κατόπιν πέρασε στην αντεπίθεση. Πρόβλεψε ποια θα είναι η επόμενή του κίνηση κι εξουδετέρωσέ την. Άφησέ τον να περάσει και κατόπιν πέσε επάνω του. Αχρήστεψε τα όπλα του.

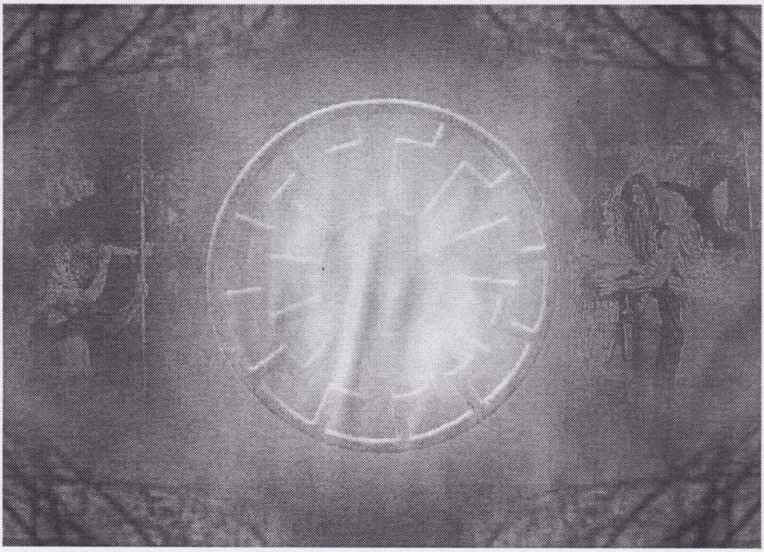
Μείωσε την απόσταση, πέρασε στην επίθεση κι έπειτα βγες έξω από το πεδίο κίνησής του. Πολέμησε με όλη την ενέργεια της νιότης σου.

Όμως, το πιο σημαντικό απ' όλα είναι να παραμείνεις αγνός στην ψυχή. Αν στην καρδιά σου εισχωρήσει το τυφλό μίσος και η αδικαιολόγητη σκληρότητα, θα αφανιστείς ό,τι κι αν κάνεις.

Θα μεταμορφωθείς σ' αυτό που πολεμάς, και η σκοτεινή πλευρά θα αποκτήσει άλλον έναν νεοσύλλεκτο στην γραμμή του μετώπου της.

Έτσι λοιπόν, κράτα γερά το σπαθί σου και όρμα στην μάχη. Αφού θριαμβεύσεις, αποχώρησε σιωπηλά. Δεν υπάρχει κάτι που θα έπρεπε να σε χαροποιεί. Δεν υπάρχει τίποτα να γιορτάσεις. Ο θάνατος συνοδεύεται πάντα από δάκρυα. Απλά εκπλήρωσες το καθήκον σου.

Αυτό μην το ξεχνάς ποτέ.

ΠΕΡΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

Η λέξη "επανάσταση" είναι από τις πλέον πολυχρησιμοποιημένες στο μεγαλύτερο μέρος του πολιτικού και κοινωνικού φάσματος. Μπορεί να δούμε τον οποιονδήποτε άνθρωπο από τον οποιονδήποτε πολιτικό χώρο να αυτοπροσδιορίζεται ως επαναστάτης, δίνοντας συγχρόνως στον όρο "επανάσταση" το νόημα που εκείνος επιθυμεί.

Π.χ. όλοι έχουμε δει κατ'επανάληψη διάφορους αριστερούς ή αναρχικούς να μιλάνε για επανάσταση και να επαίρονται ότι προβαίνουν σε πράξεις επαναστατικές. Παλιότερα ακούγαμε τους αξιωματικούς της 21ης Απριλίου να λένε ότι έκαναν επανάσταση. Πολλοί εθνικιστές επίσης μιλάνε για την αναγκαιότητα μιας επανάστασης που θα συντρίψει το σάπιο ανθελληνικό κατεστημένο. Υπάρχουν ακόμα και άνθρωποι που παρ'όλο που κινούνται σε εξουσιαστικά κλιμάκια και είναι μεγαλοπιασμένοι (πολιτικοί, δημοσιογράφοι, τηλε-σταρ κλπ), πουλάνε επαναστατιλίκι (της πλάκας βέβαια). Με δύο λόγια: Όλοι θέλουν να είναι επαναστάτες.

Το ερώτημα που τίθεται είναι: Ποιοι είναι οι πραγματικοί επαναστάτες; Ή έστω, πως πρέπει να είναι οι πραγματικοί επαναστάτες;

<u>Καταρχήν, για να μπουν οι βάσεις για μία Επανάσταση επιβάλλεται να υπάρξουν άνθρωποι με ανεπτυγμένη επαναστατική συνείδηση. Αυτή η εκλεκτή μειοψηφία των συνειδητοποιημένων επαναστατών θα καθοδηγήσει τις μάζες, και θα διοχετεύσει τον ενστικτώδη αυθορμητισμό των τελευταίων προς αντικαθεστωτικές κατευθύνσεις.</u>
Η επαναστατική διαδικασία λοιπόν ξεκινάει από τους λίγους και στην συνέχεια εξαπλώνεται στους πολλούς. Και τα δύο σκέλη (επαναστατική μειοψηφία - μάζα) είναι εξίσου απαραίτητα για την επιτυχία μίας επανάστασης.

Όσο εκλεκτή και ποιοτική και να είναι μία επαναστατική μειοψηφία, δεν μπορεί να κάνει τίποτα αν δεν βρει απήχηση σε ευρεία λαϊκά στρώματα. Το πολύ πολύ να αυτοϊκανοποιείται με αναλύσεις επί αναλύσεων, αλλά χωρίς κανένα αποτέλεσμα επί της ουσίας.

Όσο ταλαιπωρημένες και δυσαρεστημένες και να είναι οι λαϊκές μάζες, δεν μπορούν να δράσουν αποτελεσματικά εάν δεν καθοδηγηθούν από τους κατάλληλους ανθρώπους. Το μόνο που μπορούν να κάνουν από μόνες τους οι μάζες είναι να ξεσπάσουν παρωδικά ώσπου να εκτονωθεί η οργή τους, και μετά να επιστρέψουν στην μιζέρια τους.

Βλέπουμε λοιπόν ότι η δράση της εκλεκτής μειοψηφίας και η δράση των μαζών αλληλοσυμπληρώνονται, και δεν αλληλοαποκλείονται, όπως λανθασμένα πρεσβεύουν τόσο οι λαϊκιστές που υπερτιμούν τις μάζες, όσο και οι ελιτιστές που υπερτιμούν τους ολίγους.

Αυτή η εκλεκτή επαναστατική μειοψηφία που θα καθοδηγήσει τις μάζες, πρέπει να έχει κάποια γνήσια επαναστατικά χαρακτηριστικά που θα την κάνει να διαφέρει ουσιωδώς από τους υπολοίπους.

Το πλέον απαραίτητο χαρακτηριστικό τους πρέπει να είναι η κοινή τους πίστη σε μία σαφή και ξεκάθαρη ιδεολογία. Αυτή η ιδεολογική πίστη τους είναι ο δεσμός που τους κρατάει ενωμένους και τους κάνει όλους να αγωνίζονται από κοινού για την επίτευξη του τελικού σκοπού, δηλαδή την επιτυχία της Επανάστασης. .

Μόνο βασιζόμενοι σε αυτήν την ιδεαλιστική βάση μπορούν να δράσουν και να πετύχουν.

Όταν μιλάμε για ιδεολογική πίστη, δεν εννοούμε ότι πρέπει οπωσδήποτε όλοι τους να είναι άρτια καταρτισμένοι πάνω στα ιδεολογικά ζητήματα. Σίγουρα, κάποιοι θα είναι περισσότερο και κάποιοι θα είναι λιγότερο καταρτισμένοι. Αυτό το οποίο απαιτείται όμως είναι η βαθιά πίστη και προσήλωση στις βασικές ιδέες και αρχές, ανεξαρτήτως του βαθμού που τις κατέχει κάποιος.

Η κοινωνική τους τάξη και η οικονομική τους κατάσταση είναι δευτερευούσης σημασίας. Το πρωτεύον είναι η κοινή πίστη στην ιδεολογία, διότι η πίστη είναι αυτή που χαλυβδώνει την ψυχή. Καμμία επανάσταση δεν μπορεί να στηριχτεί και να ορθοποδήσει βασιζόμενη απλά και μόνο σε οικονομικά αιτήματα.

Αυτός ο οποίος αγωνίζεται <u>μόνο</u> για την εκπλήρωση κάποιων οικονομικών του αιτημάτων εύκολα μπορεί να συμβιβαστεί κατόπιν διαπραγματεύσεων, να υποχωρήσει εάν γίνουν κάποιες οικονομικές παραχωρήσεις που θα τον ανακουφίσουν προσωρινά, ή ακόμα και να εξαγοραστεί.

Αντιθέτως, ο πιστός δεν συμβιβάζεται, παρά μόνο με την τελική επικράτηση των ιδεών του.

Βέβαια δεν πρέπει να παραγνωρίζουμε το γεγονός ότι οι άνθρωποι που είναι βολεμένοι κοινωνικά και οικονομικά σπάνια ασπάζονται επαναστατικές θέσεις, διότι δεν έχουν καμμία διάθεση να ρισκάρουν την απώλεια των κεκτημένων. Αυτό όμως δεν είναι απόλυτο. Υπάρχουν παραδείγματα από ανθρώπους εύρωστους οικονομικά που δεν δίστασαν να ασπαστούν επαναστατικές θέσεις και να δράσουν αναλόγως. Συγχρόνως, υπάρχουν αναρίθμητα παραδείγματα ανθρώπων χαμηλότερης κοινωνικο-οικονομική στάθμης οι οποίοι είναι τελείως αδιάφοροι ή ακόμα και εχθρικοί απέναντι σε ριζοσπαστικές επαναστατικές αλλαγές, καθώς το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι το στενό προσωπικό τους συμφέρον.

Συμπεραίνουμε λοιπόν ότι η εκλεκτή μειοψηφία που θα ηγηθεί μίας επανάστασης ωθούμενη από την ιδεολογική πίστη της, ξεπερνά τα οικονομικά και κοινωνικά όρια και τους ταξικούς διαχωρισμούς, και είναι άσχετη με το πορτοφόλι του καθενός. Είναι σαφώς υπερταξική και διαταξική. Δεν αγωνίζεται για το σύμφερον της μιας ή της άλλης τάξης, αλλά αγωνίζεται για ένα καλύτερο αύριο για ολόκληρο το κοινωνικό σύνολο.

Αφού αναφέραμε την σπουδαιότητα της ιδεολογικής πεποίθησης στην επαναστατική διαδικασία, τώρα προφανώς πρέπει να προσδιορίσουμε ποια είναι αυτή η επαναστατική ιδεολογία.

Αν ρωτήσουμε έναν μέσο συμπατριώτη μας, θα μας πει ότι οι πλέον επαναστατικές ιδεολογίες είναι η αναρχία και ο κομμουνισμός με τις πολλές τάσεις του (αριστεριστές, τροτσκιστές, μαοϊκοί κτλ). Θα το τεκμηριώσει αυτό βασιζόμενος στην δράση των αναρχικών, και στην φρασεολογία της αριστεράς που στρέφεται κατά του καπιταλισμού, των κρατικών μηχανισμών κτλ.

Εκ πρώτης άποψης, φαίνεται να είναι έτσι. Μία προσεκτικότερη ματιά όμως, αποδεικνύει ότι τα πράγματα είναι διαφορετικά.

Οι αριστεροί κατα κανόνα εξαντλούν όλη την αντικαθεστωτική τους ρητορική σε οικονομικές διεκδικήσεις. Αυτό είναι φυσιολογικό αφού η αριστερή σκέψη βασίζεται στον μαρξισμό, μία υλιστική θεωρία που προσπαθεί να ερμηνεύσει όλες τις ιστορικές εξελίξεις με βάση τον οικονομικό παράγοντα, αγνοώντας συγχρόνως τις υπόλοιπες παραμέτρους.

Το γεγονός όμως είναι ότι το αστικό καπιταλιστικό κατεστημένο, το οποίο υποτίθεται ότι αντιμάχεται η αριστερά, κινείται ακριβώς στο ίδιο οικονομοκεντρικό πλαίσιο. Για τον καπιταλισμό τα πάντα καθορίζονται από την οικονομία, όπως ακριβώς πρεσβεύει η μαρξιστική αριστερά.

Για τον λόγο αυτό, είναι πολύ εύκολη η μετάβαση από την "επαναστατική" αριστερά στο καπιταλιστικό κατεστημένο. Υπάρχουν και σχετικά παραδείγματα, τόσο στην Ελλάδα, π.χ. γενιά του Πολυτεχνείου (Λαλιώτης, Δαμανάκη κτλ), όσο και στην Ευρώπη, π.χ. "επαναστάτες" του Μάη του 68 (Κον Μπεντίτ).

Δεν θα αναλύσουμε περαιτέρω το θέμα των κοινών σημείων και της κοινής ρίζας καπιταλισμού-μαρξισμού. Προς το παρόν αρκούμαστε απλά στο να αναφέρουμε το αναμφισβήτητο γεγονός της κοινής υλιστικής οικονομοκεντρικής βάσης αυτών των δύο (φαινομενικά αντίθετων) αστικών κοσμοθεωριών.

Επίσης, ουδέποτε η αριστερά αμφισβήτησε -στην μεταπολεμική περίοδο τουλάχιστον- το σημερινό πολίτευμα, δηλαδή την κοινοβουλευτική δημοκρατία. **Μία επαναστατική ιδεολογία επιβάλλεται να στρέφεται εναντίον του κυρίαρχου πολιτεύματος καθώς αυτό αποτελεί θεμέλιο λίθο του κατεστημένου.** Η αριστερά όχι μόνο δεν στρέφεται κατά του κοινοβουλευτισμού, αλλά αντιθέτως διακηρύσσει - στην πλειοψηφία της- την προσήλωσή της στα δημοκρατικά ιδεώδη.

Πέραν αυτού, η δήθεν επαναστατική αριστερά ταυτίζεται με το κατεστημένο και σε άλλα καίρια εθνικά και κοινωνικά ζητήματα όπως η πολυπολιτισμικότητα, ο αντιρατσισμός, η ανοχή στους βάρβαρους λαθρομετανάστες, η αποδοχή της ομοφυλοφιλίας, η καταστροφή των παραδοσιακών δεσμών του λαού, η αποποινικοποίηση των ναρκωτικών, η ενδοτική πολιτική απέναντι στις διεκδικήσεις των γειτονικών χωρών, ο αφελληνισμός της παιδείας κτλ. Στις πιο πολλές περιπτώσεις, η διακήρυξη τέτοιων θέσεων γίνεται από αριστερούς που είναι καθ'όλα ενταγμένοι μες στο σύστημα, είναι στο απυρόβλητο και απολαμβάνουν τα αντίστοιχα οφέλη.

Συμπεραίνουμε λοιπόν ότι η αριστερή φρασεολογία, κάθε άλλο παρά επαναστατική δεν είναι, καθώς ουσιαστικά βρίσκεται ακριβώς στο ίδιο μήκος κύματος με το κατεστημένο.

- Κινείται στην ίδια υλιστική οικονομοκεντρική γραμμή του καπιταλιστικού κατεστημένου.
- Δεν αμφισβητεί το πολίτευμα. Κάθε άλλο μάλιστα.

- Προπαγανδίζει ανελέητα τις παγκοσμιοποιητικές αντεθνικές και αντικοινωνικές θέσεις.

Ειδικότερα, όσον αφορά την Πατρίδα μας, η αριστερά όχι μόνο δεν είναι επαναστατική, αλλά είναι βαθύτατα καθεστωτική αφού έχει κυριαρχήσει σε ΜΜΕ, πολιτική, πανεπιστήμια, πνευματικό κόσμο.

Οι όποιες επιφανειακές διαφοροποιήσεις της αριστεράς με το κατεστημένο έχουν να κάνουν μόνο με οικονομικά ζητήματα τα οποία, όπως εξηγήσαμε πιο πάνω, από μόνα τους δεν μπορούν να στηρίξουν ουσιαστικά καμμία επαναστατική δράση.

Τα ίδια πάνω-κάτω ισχύουν και για τους αναρχικούς, αν και υπάρχουν κάποιες διαφορές. Και η δικιά τους ιδεολογία είναι καθαρά υλιστική άρα έχει επίσης κοινή βάση με τον καπιταλισμό. Επίσης, υποστηρίζουν με εξίσου μεγάλο φανατισμό τα νεοταξίτικα καθεστωτικά ιδεολογήματα που αναφέραμε παραπάνω περί αντιρατσισμού, πολυπολισμικότητας κτλ.

Η "επαναστατικότητα" των αναρχικών στην πραγματικότητα είναι ισοπέδωση και μηδενισμός. Οι αναρχικοί θέλουν να διαλυθεί κάθε έννοια κοινωνικής οργάνωσης, κράτους, ιεραρχίας ακόμα και οικογένειας!! Δεν επιδιώκουν την ύπαρξη ενός σωστού κράτους με υγιείς δομές, όπως θα πρεπε. Θέλουν την ανυπαρξία κράτους. Επιθυμούν την πλήρη ισοπέδωση χωρίς να έχουν να προτείνουν καμμία ουσιαστική δημιουργία. Αυτό όμως δεν είναι Επανάσταση. Ο Επαναστάτης πάνω απ'όλα θέλει να δημιουργήσει. **Η ρήξη με το υπάρχον σύστημα είναι γι'αυτόν ένα μέσον για την δημιουργία ενός καλύτερου κόσμου. Δεν είναι αυτοσκοπός. Η Επανάσταση είναι θέση. Δεν είναι μονοδιάστατη άρνηση**.

Οι όποιες προτάσεις των αναρχικών είναι τεχνητά ιδεολογήματα που αγνοούν την ανθρώπινη φύση και είναι παντελώς ανεφάρμοστες. Για τον λόγο αυτό πάντα έμεναν, μένουν και θα μένουν στο περιθώριο. Όπου επιχειρήθηκε να εφαρμοστούν (Ισπανία, Ουκρανία) απέτυχαν παταγωδώς.

Αυτή η ισοπεδωτική αναρχική φρασεολογία είναι βέβαια εξαιρετικά χρήσιμη στο κατεστημένο που θέλει να διαλύσει κάθε έννοια εθνοφυλετικής και κοινωνικής συνοχής. Έτσι τους ανέχεται προκλητικά, και σε πολλές περιπτώσεις τους ενισχύει ποικιλοτρόπως.

Ένας άλλος λόγος που τους σιγοντάρει είναι ότι οι αναρχικοί με την προβοκατόρικη δράση τους και την μηδενιστική φρασεολογία τους τρομάζουν τον απλό κόσμο, τον κάνουν να αισθάνεται απέχθεια και αποστροφή σε οτιδήποτε επαναστατικό (αφού τελείως αυθαίρετα έχουν οικειοποιηθεί τους όρους "επαναστάστες", "αγωνιστές" κτλ), και μοιραία τον ωθούν στο να ταυτιστεί με το κατεστημένο που θα τους "προστατέψει".

Δηλαδή, οι αναρχικοί προσφέρουν (άθελά τους ή όχι, αυτό είναι δικό τους πρόβλημα) τεράστιες υπηρεσίες στο κατεστημένο και αυτό με την σειρά του τους χαϊδεύει αναλόγως.

Συνοψίζοντας λοιπόν, δεν μπορεί με τίποτα να θεωρείται επαναστατική η αναρχική ιδεολογία διότι:

- Είναι εξίσου υλιστική όπως ο καπιταλισμός
- Είναι μηδενιστική και ισοπεδωτική, κάτι που -όπως αποδείξαμε- είναι εξαιρετικά ωφέλιμο για το κατεστημένο, άρα είναι εξόχως **αντεπαναστατική**.

Δείξαμε λοιπόν ότι τα αναρχοαριστερά ιδεολογήματα δεν είναι διόλου επαναστατικά. Για τα αντίστοιχα δεξιά (φιλελευθερισμός κτλ) δεν υπάρχει λόγος να πούμε κάτι διότι η δεξιά ήταν πάντα εξ'ορισμού αντεπαναστατική.

Θεωρούμε ότι η μοναδική πραγματικά επαναστατική ιδεολογία είναι ο Εθνικισμός, υπό την προϋπόθεση ότι θα κινηθεί προς μία ριζοσπαστική κατεύθυνση μακριά από βλαβερά ακροδεξιά κατάλοιπα του παρελθόντος, μακριά από ακατανόητα συμπλέγματα ενοχής (μάλλον οι μη-εθνικιστές πρέπει να έχουν συμπλέγματα ενοχής) και ανούσιες εμμονές. **Ο Εθνικισμός είναι η μόνη ιδεολογία που μπορεί να αμφισβητήσει το κυρίαρχο σύστημα όχι στις εξωτερικές του εκφράσεις (όπως κάνουν οι αριστεροί που ασχολούνται κατα κανόνα με οικονομικά ζητήματα), αλλά στην βάση του, συνδυάζοντας με τον κατάλληλο τρόπο τα εθνικά, τα κοινωνικά, τα οικονομικά (στην σωστή τους διάσταση και όχι υπερβάλλοντας την σημασία τους όπως κάνουν οι αριστεροί) και τα οικολογικά ζητήματα.**

Το σύστημα δείχνει να ξέρει πολύ καλά αυτήν την ισχύ του Εθνικισμού, γι'αυτό και τον χτυπάει με κάθε τρόπο. Θυμηθείτε τις 20ετείς φυλακίσεις δύο συναγωνιστών, την πρόσφατη καταδίκη του Κ.Πλεύρη και την κρατική απαγόρευση της πορείας για τα Ίμια, την δαιμονοποίηση του Εθνικισμού στα ΜΜΕ, την απαγόρευση του Εθνικισμού στα Πανεπιστήμια, τις επιθέσεις παρακρατικών με την ανοχή των αρχών ασφαλείας κτλ. Αυτό όμως πρέπει να μας χαροποιεί, διότι απλά επιβεβαιώνει την πεποίθηση μας ότι ο Εθνικισμός είναι ο πραγματικός εχθρός αυτού του σάπιου κατεστημένου. **Είναι η μόνη πραγματικά επαναστατική ιδεολογία, καθώς προκαλεί την έντονη αντίδραση του κυρίαρχου συστήματος, και όχι χαϊδέματα.**

Πέραν του ιδεολογικού επαναστατικού ζητήματος που αναλύσαμε παραπάνω, υπάρχουν βέβαια και άλλα στοιχεία πρακτικής φύσεως που πρέπει να χαρακτηρίζουν τους επίδοξους επαναστάτες

Ένα από αυτά πρέπει να είναι η αφοσίωση και η σοβαρότητά τους. Η ενασχόληση με επαναστατικά ζητήματα δεν είναι ένας εναλλακτικός τρόπος για να περνάει η ώρα, δεν είναι μία διέξοδος για ξεκαύλωμα ή για επίδειξη, ούτε βέβαια είναι η ανέξοδη υιοθέτηση των ψευτοεπαναστατικών στερεοτύπων που το κατεστημένο μας σερβίρει. Είναι συνειδητή επιλογή η οποία ξεκινώντας από την ιδεολογική πίστη αναπόφευκτα καθίσταται εκ των πρωτευόντων ζητημάτων στην καθημερινότητα των επίδοξων επαναστατών. Αν δεν καταστεί πρωτεύον ζήτημα και αν δεν αντιμετωπιστεί με την δέουσα σοβαρότητα και αφοσίωση, τότε προφανώς μιλάμε για μαϊμού επαναστάτες του καναπέ, της αμπελοφιλοσοφίας, του φετιχισμού ή της ψευτομαγκιάς που στην πρώτη ευκαιρία θα πάψουν να ασχολούνται, επικαλούμενοι αστείες ως επί το πλείστον δικαιολογίες.

Επιβάλλεται επίσης οι επαναστάτες να έχουν συναίσθηση της πραγματικότητας. Είναι ολοφάνερο ότι η σημερινή κατάσταση δεν είναι ευνοϊκή -για πολλούς και διαφόρους λόγους- για ριζικές επαναστατικές κινήσεις. Το μέλλον όμως είναι εξ'ορισμού απρόβλεπτο. Κανείς δεν μπορεί να αποκλείσει το ενδεχόμενο του να αλλάξουν άμεσα οι

συσχετισμοί δυνάμεων. Εξυπακούεται ότι κανείς δεν πρέπει να κάτσει με τα χέρια σταυρωμένα και να περιμένει παθητικά την αλλαγή των δεδομένων. Πρέπει να συνεισφέρει όσο και όπως μπορεί προς την κατεύθυνση αυτή. **Ακόμα και μικρές κινήσεις, φαινομενικά ασήμαντες, μπορούν να αποδειχθούν τεράστιας σημασίας**.

Τίποτα δεν πάει χαμένο, και τίποτα δεν γίνεται τυχαία. Άλλωστε η Ιστορία είναι γεμάτη από απρόβλεπτες αλλαγές. Οι επαναστάτες οφείλουν να το γνωρίζουν αυτό και να μην απογοητεύονται, ούτε βέβαια και να ονειροβατούν.

Ο επαναστάτης κινείται στην μέση οδό, μακριά τόσο από την άκρατη υπεραισιοδοξία όσο και από την απογοήτευση. Οφείλει να γνωρίζει ότι ίσως και ο ίδιος μπορεί να μην προλάβει να χαρεί τα αποτελέσματα των προσπάθειών του. Ακόμα όμως και αν δεν προλάβει, η μεγαλύτερη δικαίωση για τον ίδιο θα είναι να χαρούν τα παιδιά του ή γενικότερα οι επόμενες γενιές. Ο επαναστάτης πρέπει να το έχει συνειδητοποιήσει αυτό, και έχοντας απορρίψει εμπράκτως τον αρρωστημένο ατομικισμό της σύγχρονης παρακμιακής εποχής μας, αγωνίζεται για την επίτευξη των στόχων του, ανεξάρτητα από το πότε αυτοί θα πραγματοποιηθούν.

'Αλλωστε, ο επαναστάτης ζει για το αύριο. Οραματίζεται ένα καλύτερο αύριο. Είναι μπροστά από την εποχή του, την οποία απεχθάνεται. Είναι ο προπομπός ενός νέου καλύτερου και υγιέστερου κόσμου. Ως εκ τούτου, σε καμμία περίπτωση δεν μένει προσκολλημένος σε πρότυπα του παρελθόντος. Κρατάει ότι θετικό χρειάζεται από το παρελθόν για να οικοδομήσει το μέλλον.

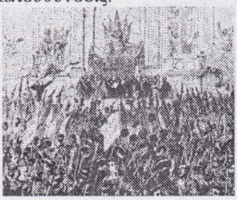
Από την στιγμή που θα αποκτήσει κάποιος μία γνήσια επαναστατική συνείδηση, τότε είναι βέβαιο ότι θα συναντήσει σημαντικές δυσκολίες σε κάθε επίπεδο. Θα νοιώσει αηδιασμένος και ψυχικά αποξενωμένος από την θλιβερή πραγματικότητα. Όσο περισσότερο βιώνει την γενικότερη σήψη και παρακμή τόσο περισσότερο οργίζεται, τόσο περισσότερο απεχθάνεται αυτό το σάπιο σύστημα. Συγχρόνως ενδέχεται να γίνει αποδέκτης απαξιωτικών και ειρωνικών σχολίων των αποχαυνομένων παρακμιακών αστών που θεωρούν αδιαννόητο το ν'αγωνίζεται κάποιος άνθρωπος για κάτι άλλο εκτός από το προσωπικό του συμφέρον.

Όλα αυτά βέβαια συνεπάγονται και ένα ψυχολογικό κόστος. Αυτό είναι το τίμημα. Ο δρόμος του επαναστάτη είναι σκληρός, δύσκολος και δυσάρεστος. Δεν μπορεί να γίνει αλλιώς από την στιγμή που έκανε την συνειδητή επιλογή να μην ακολουθήσει τον δρόμο των πολλών και των συμβιβασμένων.

Πολλοί επαναστάτες μην αντέχοντας αυτό το ψυχολογικό βάρος (ή και για άλλους λόγους για τους οποίους δεν ευθύνονται οι ίδιοι) λυγίζουν, και είτε τα παρατάνε είτε αυτοπεριθωριοποιούνται. Αυτό είναι λάθος. **Ο επαναστάτης σε καμμία περίπτωση δεν γίνεται περιθωριακός, διότι τότε παίζει απλά το παιχνίδι του συστήματος που δια της περιθωριοποίησης εξοντώνει τους δυνάμει εχθρούς του.** Ο επαναστάτης ζει και κινείται εντός κοινωνικού συνόλου, όσο και να τον φθείρει αυτό, διότι μόνο τότε θα μπορέσει να εκτιμήσει ορθώς τις πολιτικοκοινωνικές συνθήκες, δίχως την κατανόηση των οποίων δεν θα μπορέσει ποτέ να κάνει τίποτα.

Η ορθή κατανόηση του παρόντος είναι απαραίτητη προϋπόθεση για μία ριζική επαναστατική αλλαγή και για την οικοδόμηση ενός υγιούς μέλλοντος. Ο επαναστάτης οφείλει να πιάνει τα μηνύματα της εποχής του και εν συνέχεια να προβαίνει στις κατάλληλες κινήσεις για την επίτευξη των στόχων του. Η ορθή κατανόηση των υπάρχουσων συνθηκών σε καμμία περίπτωση όμως δεν σημαίνει και αποδοχή τους. Κάθε άλλο. Η ορθή κατανόησή τους βοηθάει στον αποτελεσματικότερο συντονισμό των επαναστατικών κινήσεων προκειμένου να αλλάξουν ριζικά οι συνθήκες προς το καλύτερο.

Ο επαναστάτης λοιπόν λαμβάνει πάντοτε υπόψη τις παρούσες συνθήκες, αλλά σε καμμία περίπτωση δεν γίνεται δέσμιός τους. Πιστεύει βαθύτατα στην δυνατότητα αλλαγής των δεδομένων και ανατροπής του κατεστημένου. Πιστεύει βαθύτατα στην δυνατότητα διενέργειας ανατρεπτικών αλλαγών στην ροή της Ιστορίας. Δεν ανέχεται παθητικά την ιστορική εξέλιξη και την ιστορική συνέχεια. Δεν επιδιώκει να «προσαρμοστεί στις συνθήκες», όπως φιλοδοξεί ο κάθε μίζερος αστός. Επιδιώκει να δημιουργήσει τις συνθήκες που εκείνος θεωρεί κατάλληλες. Εκφράζει με τον πλέον απόλυτο τρόπο τον αστάθμητο παράγοντα, το απρόβλεπτο. Φιλοδοξεί να εκφράσει αυτό που επιστημονικώς αποκαλείται **ιστορική ασυνέχεια** και είναι αυτό το φαινόμενο που εκτρέπει την Ιστορία από την συμβατική της πορεία, και την οδηγεί προς νέες κατευθύνσεις.

Για να επιτύχουν τον σκοπό τους οι επαναστάτες πρέπει να είναι αμείλικτοι και απαλλαγμένοι από ηθικές αναστολές. **Απέναντι στον μεγάλο εχθρό (δηλ. το σημερινό κρατικό και παρακρατικό κατεστημένο) κανένας ιπποτισμός και καμμία ηθική συμπεριφορά δεν μπορούν να έχουν αποτέλεσμα**. Ο εχθρός δεν αντιλαμβάνεται τέτοιες έννοιες και δεν τις εκτιμά καθόλου. Του είναι ξένες. Ο εχθρός είναι βουτηγμένος μες στην ανηθικότητα και την σαπίλα, και μόνο σε αυτήν την γλώσσα καταλαβαίνει. Συνεπώς, δεν πρέπει να υπάρχει η παραμικρή ηθική αναστολή στην αντιμετώπισή του από τους επαναστάτες.

Αντιθέτως, οι επαναστάτες οφείλουν να επιδεικνύουν μία άψογη ηθική συμπεριφορά με τους συναγωνιστές τους. **Οι σχέσεις μεταξύ των μελών της επαναστατικής μειοψηφίας πρέπει να διέπονται από άμεμπτη ηθική**. Μόνο έτσι σφυρηλατούνται οι σχέσεις τους και δυναμώνει η συνοχή της ομάδας. Μόνο έτσι καλλιεργείται η συντροφικότητα, η αλληλεγγύη και το ομαδικό πνεύμα συνεργασίας, στοιχεία απαραίτητα για την αποτελεσματική δράση.

Συμπερασματικά, οι επαναστάτες οφείλουν να κάνουν αυστηρούς διαχωρισμούς όσον αφορά την στάση τους απέναντι στον εχθρό (όπου επιβάλλεται να μην δεσμεύονται από καμμία ηθική αναστολή), και την στάση τους απέναντι στους συντρόφους τους (όπου επιβάλλεται να υπάρχει άψογη ηθική).

Με αυτά που γράψαμε σε καμμία περίπτωση δεν πιστεύουμε ότι καλύψαμε το συγκεκριμένο θέμα, διότι είναι όντως ανεξάντλητο. Σίγουρα, θα μπορούσαν να προστεθούν πολλά ακόμα στοιχεία. Το ζητούμενο, από την πλευρά μας, είναι να γίνει συνείδηση σε όλους η αναγκαιότητα μίας πραγματικής εθνικής και κοινωνικής

Επανάστασης σε κάθε επίπεδο. Όπως είχε πει, έναν αιώνα πριν, ο μεγάλος διανοητής Περικλής Γιαννόπουλος:
"Χρειάζεται μία Επανάσταση ηθική, πνευματική, κοινωνική, πολιτιστική, εθνική"

Επίσης είναι βαθειά η πεποίθησή μας ότι ο ελληνικός Εθνικισμός με τις κατάλληλες διορθωτικές κινήσεις τόσο σε θεωρητικό όσο και σε πρακτικό επίπεδο, μπορεί να αποτελέσει την απαραίτητη βάση στην οποία θα στηριχτεί η Επανάσταση. Δεν γίνεται αλλιώς. Δεν υπάρχει άλλος δρόμος. Αυτό το αστικό δημοκρατικό καπιταλιστικό σύστημα δεν βελτιώνεται, ούτε εξανθρωπίζεται, συνεπώς οποιαδήποτε προσπάθεια ουσιαστικού συμβιβασμού μαζί του (πέραν κάποιων θεμιτών κινήσεων τακτικής) είναι καταδικασμένη σε αποτυχία.

Ο γνήσιος επαναστατικός Εθνικισμός δεν μπορεί -και δεν πρέπει- να ενταχθεί σε αυτό το σάπιο σύστημα που έχει καταστρέψει την Πατρίδα μας διότι τότε θα δηλητηριαστεί. Επιβάλλεται να εκφράσει την αναμφισβήτητη λαϊκή δυσαρέσκεια εναντίον αυτού του κατεστημένου της διαφθοράς, του ξεπουλήματος, της προδοσίας. Επιβάλλεται να ταρακουνήσει τον λαό, να τον καθοδηγήσει και να τον κάνει να αναλάβει τις ευθύνες του και να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις του. Άλλωστε, ουδείς αμφισβητεί ότι σήμερα το μεγάλο στοίχημα, η υψιστη υποχρέωση του ελληνικού λαού είναι η αποτίναξη του ζυγού των διεφθαρμένων γραικύλων που μας κυβερνάνε...

"Όταν ένα καθεστώς οδηγεί έναν λαό στην καταστροφή απ'όλες τις πλευρές, τότε η Επανάσταση δεν αποτελεί δικαίωμα, αλλά υποχρέωση του λαού!"

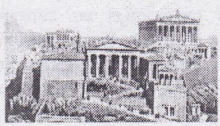
ΑΣΤΙΚΗ ΜΙΖΕΡΙΑ

Επενδύσεις , διαφημίσεις , ενοχές και ανακρίσεις , εποχές για λεφτά άπατος στα χαμηλά... Δούλευε αστέ , ήρθε η ώρα να αγοράσεις καινούργιο αυτοκίνητο , δεν έχει σημασία που δεν έχεις φράγκο στην τσέπη σου , μια υπογραφή μόνο χρειάζεται και αγοράζεις ότι θέλεις , και το σπίτι στην Κηφισιά έτσι το αγόρασες. Μπορεί να δουλεύεις μέχρι το βραδύ για να πληρώσεις τα γραμμάτια, μην αγχώνεσαι όμως γιατί ο σκοπός έχει επιτευχθεί , είσαι μια παραγωγική μηχανή του συστήματος , κάθε μέρα πρέπει να δουλεύεις περισσότερο , όλα στην ζωή σου από εδώ και πέρα θα γίνονται μηχανικά θα πάψεις να σκέφτεσαι , θα ασχολείσαι μονό με την δουλειά σου , θα τρως μια φορά τη μέρα βιομηχανοποιημένες τροφές , θα κάνεις έρωτα δυο φορές το μήνα (συγνώμη, θα τον παίζεις μάλλον βλέποντας τσόντες , για να κανείς έρωτα χρειάζεται συναίσθημα και πάθος , και εσύ δεν τις γνωρίζεις αυτές τις λέξεις) .

Αν συμβεί κάτι στον γείτονα σου, μην ενδιαφερθείς. Δεν είναι δουλειά σου. Μην αντιδράς που η πατρίδα σου χάνεται καθημερινά , η Θράκη ερημώνει από Έλληνες και γεμίζει μουσουλμάνους, που η Μακεδονία ξεπουλιέται από τους πολιτικάντηδες , μην ασχολείσαι με τη διαφθορά και τον εκφυλισμό της κοινωνίας μας, κάνε αυτό που σε μάθανε να κάνεις τόσα χρόνια , κοιτά τη δουλειά σου. Όταν όμως το πρόβλημα θα μπει μέσα στο σπίτι σου , τότε θα είναι πολύ αργά... Θα έχεις μετατραπεί ήδη σ' ένα άβουλο και κατευθυνόμενο ον το οποίο θα είναι ανίκανο να αντισταθεί , γιατί πολύ απλά τόσα χρόνια αρκέστηκες στο να δουλεύεις και να καταναλώνεις.

Σε αυτόν τον τόπο όμως, πριν από χρόνια έζησαν άνθρωποι που μεγαλούργησαν πνευματικά και πολιτισμικά , αυτοί δεν δούλευαν , δεν ήταν έρμαια της πλουτοκρατίας και του συστήματος , παρά μόνο εργάζονταν , φιλοσοφούσαν και πολεμούσαν . Οι Έλληνες δεν δούλευαν ποτέ γιατί δεν είναι δούλοι, είναι ελεύθεροι να δημιουργούν πολιτισμό και να υπάρχουν εσαεί .

Μιλάμε λοιπόν για τη μέρα με τη νύχτα . Από την μια άνθρωποι που ζούσαν ελεύθεροι, δημιουργούσαν και μεγαλουργούσαν, και από την άλλη άνθρωποι που εκφυλίζονται καθημερινά πηγαίνοντας με τον πιο άθλιο τρόπο ενάντια στη φύση τους. Τούτοι οι άνθρωποι, οι σημερινοί Έλληνες, έχουν καταντήσει θλιβερές απομιμήσεις των ένδοξων προγόνων τους..

Δεν χρειάζεται να μας φυλακίσουν, για να μας κάμψουνε. Μπορούν να φυλακίσουν το μυαλό μας με χίλιους δυο τρόπους και το έχουν καταφέρει.
Ο σημερινός τρόπος ζωής δεν έχει καμία σχέση με αυτό που επιτάσσει η φύση μας, την δημιουργία. Εμείς το μόνο που δημιουργούμε είναι τερατόμορφους κλώνους.. Εάν αυτό δεν είναι η καταστροφή της φυλής μας, τότε τι μπορεί να είναι;;;

Όπως έλεγε και ο Ίων Δραγούμης:
Είναι ανοιγμένος τώρα μπροστά στα θολωμένα μάτια σας και στα μυαλά σας τα σκοτισμένα , ένας δρόμος ζωής και πολέμου ... Αν θέλετε πάρ'τε τον . Ειδεμή σαπίστε εκεί που είσθαι.

ΚΙΤΣΟΣ ΜΑΛΤΕΖΟΣ

Οι ημέρες που συντάσσεται το παρόν τεύχος συμπίπτουν πάνω-κάτω με την θλιβερή επέτειο της δολοφονίας του Κίτσου Μαλτέζου (1η Φεβρουαρίου 1944). Βέβαια κανένα ΜΜΕ δεν έκανε την παραμικρή νύξη, αφού ο Μαλτέζος δεν ήταν αριστερός "αγωνιστής" ή "αντιστασιακός". Στην σημερινή Ελλάδα, τιμούνται μόνο οι αρχιπροδότες και αρχισφαγείς, οι Βελουχιώτηδες και οι Φλωράκηδες.

Ο Κίτσος Μαλτέζος γεννήθηκε στις 14 Αυγούστου του 1921, και ήταν ο τελευταίος απόγονος του μεγάλου στρατηγού Μακρυγιάννη. Πέρασε δύσκολα παιδικά χρόνια, λόγω των έντονων προστριβών των γονέων του, που τελικά χώρισαν το 1935. Την κηδεμονία του ανέλαβαν ο παππούς του Γεώργιος Μαλτέζος και η γιαγιά του Αικατερίνη, αφού οι γονείς του ήταν αποδεδειγμένα ακατάλληλοι.

Σχολείο πήγε στην σχολή Μακρή, οι μαθητές της οποίας προέρχονται κυρίως από τα μεσαία και υψηλότερα κοινωνικά στρώματα. Από την εφηβική ηλικια ακόμη διαβάζει Νίτσε. Μαθαίνει έτσι να περιφρονεί το φτηνό και το ασήμαντο, να αποστρέφεται το ανόητο και το επιφανειακό, να απεχθάνεται το συμβατικό και το υποκριτικό. Ήταν σχετικά απόμακρος και μυστικοπαθής, αλλά με σαφείς ηγετικές και πνευματικές ικανότητες.

Το 1938 γράφεται μέλος στην ΕΟΝ. Είναι αξιοσημείωτο ότι ήταν από τους ελάχιστους μαθητές της σχολής Μακρή που πήγαν στην ΕΟΝ, καθώς αυτή η οργάνωση νεολαίας που ίδρυσε ο Ιωάννης Μεταξάς, στηριζόταν κυρίως σε γόνους εργατών, αγροτών και γενικότερα χαμηλών κοινωνικών στρωμάτων. Γίνεται λοχίτης (κάτι σαν λοχαγός) της ΕΟΝ και ξεχωρίζει για την άψογη εκτέλεση των καθηκόντων του και τις οργανωτικές του ικανότητες.

Τον Οκτώβρη του 1940, λίγες μέρες πριν την έναρξη του ελληνοϊταλικού πολέμου, ο Μαλτέζος πετυχαίνει στις εισαγωγικες εξετάσεις και μπαίνει στην Νομική. Ζητάει, όπως και πολλοί συνομήλικοί του, να καταταγεί εθελοντής αλλά κανείς τους δεν γίνεται δεκτός λόγω ηλικίας. Αρκείται στην σύνταξη προκηρύξεων και στο μοίρασμά τους.

Μετά έρχεται η Κατοχή. Μες στον δύσκολο χειμώνα του 1941-42 ο Μαλτέζος αποφασίζει να ενταχθεί σε αντιστασιακή οργάνωση. Εντάσσεται στην ΟΚΝΕ (Ομοσπονδία Κομμουνιστικών Νεολαίων Ελλάδος), που ήταν ουσιαστικά το νεολαιίστικο παράρτημα του ΕΑΜ!!! Σε πολλούς αυτό μπορεί να προκαλεί έκπληξη, αλλά για τα δεδομένα της εποχής του κάτι τέτοιο δεν ήταν καθόλου σπάνιο.

Το καθεστώς Μεταξά και ειδικότερα η ΕΟΝ, δεν είχαν δώσει το απαιτούμενο βάρος στην ιδεολογική κατάρτιση των νέων, αλλά στηριζόταν κυρίως στον αυθόρμητο πατριωτισμό τους και το εθνικό τους φρόνημα. Έτσι, ένας νέος με πατριωτικές αντιλήψεις αλλά χωρίς ιδεολογική κατάρτιση, μπορούσε εύκολα ,κατά την διάρκεια της Κατοχής, να παρασυρθεί από το δήθεν πατριωτικό προσωπείο των κομμουνιστών και να ενταχθεί στο ΕΑΜ. Ένας ακόμη λόγος ήταν ότι το ΕΑΜ ήταν πολύ πιο οργανωμένο και είχε τον κατάλληλο συνωμοτικό μηχανισμό για να προσελκύει και να στρατολογεί μέλη.

Αν σε όλα αυτά προσθέσουμε και την συνεχιζόμενη εξαθλίωση του ελληνικού λαού λόγω της Κατοχής, πράγμα που τον έκανε πιο δεκτικό απέναντι στα υποκριτικά

κομμουνιστικά κηρύγματα υπέρ των αδυνάτων, τότε αντιλαμβανόμαστε γιατί πολλοί νέοι, όπως ο Κίτσος Μαλτέζος, εντάχθηκαν στο ΕΑΜ και τις παραφυάδες του.

Η εξέλιξή του μες στην ΟΚΝΕ είναι ταχύτατη και ραγδαία. Αναλαμβάνει καθήκοντα καθοδηγητή για τα νέα μέλη και τον Ιούνιο του 1942 τοποθετείται εκπρόσωπος του Πανεπιστημίου σε μία τριμελή επιτροπή που συντόνιζε τις ενέργειες της ΟΚΝΕ στα πανεπιστημιακά ιδρύματα. Τον αποκαλούν "Κόκκινο Τσάρο" χάρη στις προφανείς ικανότητές του.

Από το φθινόπωρο του 1942 στα πανεπιστήμια έχουν ήδη αρχίσει να διαφαίνεται η αντιπαλότητα μεταξύ των φοιτητικών παρατάξεων. Από την μία πλευρά οι οργανώσεις-παραρτήματα του ΕΑΜ (ΟΚΝΕ, ΕΑΜ Νέων) και από την άλλη οι εθνικές αντιστασιακές οργανώσεις (ΠΕΑΝ, Ιερά Ταξιαρχία κ.α). Ο Μαλτέζος δεν αντέχει να βλέπει τον ενδοελληνικό σπαραγμό με διαρκείς ξυλοδαρμούς, δεν συμφωνεί με την εμφυλιοπολεμική τακτική της ΟΚΝΕ και καταλαβαίνει ότι πλέον οι πρωταρχικοί σκοποί της οργάνωσής του έχουν αλλοιωθεί. Αυτά στα οποία πίστεψε δεν έχουν την παραμικρή ελπίδα πραγμάτωσης. Καταλαβαίνει ότι απλά τον χρησιμοποιούν για να πετύχουν στόχους που δεν έχουν καμμία σχέση με τις δικές του επιδιώξεις. Εκείνος δεν επιθυμεί μία σοβιετική Ελλάδα, αλλά μία μεγάλη και ελεύθερη Ελλάδα με κοινωνική δικαιοσύνη.

Έτσι, τον Γενάρη του 1943 αποχωρεί από την ΟΚΝΕ. Οι κομμουνιστές, αμέσως μετά την αποχώρησή του, βγάζουν την φήμη ότι είναι ρουφιάνος των Ιταλών, αλλά η κατηγορία αποδεικνύεται αβάσιμη και ψευδής.

Η διάθεσή του όμως για δράση είναι ακόρεστη. Τον Μάρτιο του 1943 εντάσσεται στην ΡΑΝ, μία ένοπλη εθνική αντιστασιακή οργάνωση που ιδρύθηκε τον Ιανουάριο του 1943 και το όνομα της παρέπεμπε στις δίκαιες διεκδικήσεις του Ελληνισμού (Ρωμυλία - Αυλών - Νήσοι). Η ΡΑΝ συνεργάζεται στενά με την Χ του Γρίβα, τον ΕΔΕΣ Αθηνών, την ΠΕΑΝ, το Εθνικό Κομιτάτο, την Τρίαινα και άλλες εθνικές οργανώσεις. Ζητεί οπλισμό από τους "Συμμάχους", αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Τελικώς, η ΡΑΝ θα αγοράσει κάποια όπλα από τους Ιταλούς όταν πλέον αυτοί αποχωρούσαν τον Σεπτέμβριο του 1943 από την Ελλάδα αφού είχαν συνθηκολογήσει.

Ο Μαλτέζος, γνωρίζοντας πλέον από πρώτο χέρι τις μεθόδους των κομμουνιστών, τους κατηγορεί ανοικτά για προδοσία του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνος, διαφθορά της ελληνικής νεολαίας και εμφυλιοπολεμική τακτική. Η παρουσία του από μόνη της είναι ικανή για να προσελκύσει αρκετό κόσμο στην εθνικές οργανώσεις, και αυτό δεν αργεί να φανεί στα αποτελέσματα των φοιτητικών εκλογών, που διεξάγονται φυσικά εν μέσω συγκρούσεων με πολλούς τραυματίες εκατέρωθεν.

Το φθινόπωρο του 1943 γράφει και κυκλοφορεί το δοκίμιό του: **"Για την Ελλάδα που έρχεται"**, ένα συνοπτικό πολιτικό μανιφέστο. Σε αυτό απορρίπτει την βασιλεία ως ξενόφερτη και βλαβερή για την Ελλάδα, καταδικάζει τόσο την καπιταλισμό όσο και τον κομμουνισμό και γενικότερα την υλιστική στάση ζωής, τάσσεται υπέρ του κρατικού ελέγχου σε μεγάλες επιχειρήσεις και ιδιαίτερα στις τράπεζες, και είναι υπέρ της προστασίας των μικροϊδιοκτητών.

Την ίδια εποχή, οι εμφύλιες αιματηρές διαμάχες κλιμακώνονται, τόσο στα βουνά, όσο και στην Αθήνα. Οι συγκρούσεις είναι σχεδόν καθημερινό φαινόμενο. Οι νεολαιίστικες κομμουνιστικές οργανώσεις πλέον έχουν συνταχτεί στην ΕΠΟΝ, η οποία φυσικά ελέγχεται εξ'ολοκλήρου από το ΕΑΜ.

Από την άλλη πλευρά, στα πανεπιστήμια δραστηριοποιείται ενεργά ο ΕΣΑΣ (Εθνικός Σύνδεσμος Ανωτάτων Σχολών), μια φοιτητική οργάνωση με ξεκάθαρη αντικομμουνιστική και αντιδεξιά πολιτική γραμμή. Οι περισσότεροι φοιτητές από τις εθνικές οργανώσεις, και φυσικά ο Μαλτέζος, εντάχθηκαν αμέσως στον ΕΣΑΣ.

Στις 11 Ιανουαρίου του 1944, Άγγλοι και Αμερικάνοι βομβαρδίζουν τον Πειραιά, με εκατοντάδες νεκρούς και τραυματίες. Ο ΕΣΑΣ κινητοποιείται άμεσα και αναλαμβάνει την περίθαλψη των τραυματιών στον χώρο του Πολυτεχνείου, του Πανεπιστημίου κ.α. Ο Μαλτέζος έχει ενεργό συμμετοχή, κινητοποιεί πολύ κόσμο και για μία ακόμη φορά αποδεικνύει τις ηγετικές και οργανωτικές του ικανότητες. Οι κομμουνιστές μένουν στο περιθώριο και βλέπουν τις εθνικές οργανώσεις, με ηγέτη τον Μαλτέζο (τον πρώην "δικό" τους) να κυριαρχούν. Αντιλαμβάνονται ότι πλέον πρέπει να βγει από την μέση ο Κίτσος Μαλτέζος. Έτσι αποφασίζεται η εκτέλεσή του.

Ο οργανωτής της εκτέλεσής του ήταν ο φανατικός κομμουνιστής Άδωνις Κύρου, γόνος μίας μεγάλης και εύπορης αθηναϊκής οικογένειας. Ο πατέρας του, Αχιλλέας Κύρου ήταν εκδότης της γνωστής συντηρητικής εφημερίδας "Εστία". Η εκτέλεση του Μαλτέζου ανατίθεται στα αδέλφια Μικέ και Διονύση Κουρουνιώτη, μέλη του ΕΛΑΣ Σπουδάζουσας (ένοπλο φοιτητικό παράρτημα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ). Τον εκτελούν στις 1η Φεβρουαρίου 1944, με την βοήθεια και άλλων δύο κομμουνιστών. Ήταν 24 ετών.

Η κηδεία του γίνεται την επόμενη μέρα και πλήθος κόσμου συρρέει για να τον τιμήσει. Μετά την κηδεία του, το εξοργισμένο πλήθος, παθιασμένο για εκδίκηση επεδράμει στο Χημείο όπου βρίσκονται οι ΕΠΟΝίτες. Γίνονται ανελέητες συγκρούσεις και οι ΕΠΟΝίτες διαλύονται ηττημένοι στους γύρω δρόμους.

Μαζί με τον Δημήτριο Ψαρρό, ο Κίτσος Μαλτέζος ήταν ίσως οι τραγικότερες μορφές της κατοχικής περιόδου. Αμφότεροι δολοφονήθηκαν από τους κομμουνιστές, επειδή ήταν άκρως επικίνδυνοι για τα σχέδια τους, δηλαδή την κατάληψη της εξουσίας. Η περίπτωση του Μαλτέζου είναι ακόμη πιο "σκοτεινή" για την αριστερά επειδή επρόκειτο για ένα πρώην δυναμικό στέλεχός της. Δεν μπορούσαν να χωνέψουν την δικαιολογημένη αποσκίρτησή του. Για τον λόγο αυτό, η επίσημη αριστερά τηρεί σιγή ιχθύος για τον Κίτσο Μαλτέζο. Ακόμα και αυτή η μεγάλη προσφορά του στην ΟΚΝΕ έχει διαγραφεί, σαν να μην πέρασε ποτέ από κει, σαν να μην ήταν ποτέ μέλος της.

Στην πραγματικότητα βέβαια, ο Κίτσος Μαλτέζος ουδέποτε ταυτίστηκε με τους κομμουνιστές. Το πέρασμά του από την ΟΚΝΕ, ήταν απλά ένα στάδιο στην πολιτική διαδρομή ενός νέου ανθρώπου που ψάχνεται. Πρώτα ήταν στην μεταξική ΕΟΝ, μετά στην ΟΚΝΕ, μετά στην ΡΑΝ και στον ΕΣΑΣ.

Ο Μαλτέζος ήταν από τα πλέον προικισμένα παιδιά της γενιάς του, της γενιάς του '40. Η ζωή του ήταν γεμάτη δράση και αναζήτηση. Συνδύαζε με τον κατάλληλο τρόπο την προσήλωση στην Πατρίδα με τις αντιπλουτοκρατικές κοινωνιστικές του απόψεις. Επηρεάστηκε, όπως οι περισσότεροι συνομήλικοί του, από τα μεγάλα ευρωπαϊκά κινήματα του Μεσοπολέμου χωρίς όμως ποτέ να διαπράξει το λάθος της ξενομανίας και του μιμητισμού. Οραματιζόταν μία νέα Ελλάδα, απαγκιστρωμένη πλέον από το διεφθαρμένο προπολεμικό πολιτικό κατεστημένο.

Δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει τις προσπάθειές του, καθώς δολοφονήθηκε νέος από τους κομμουνιστές. Έτσι, ο Μαλτέζος δεν πρόλαβε να δει την προδοσία των οραμάτων του από την δεξιά που καρπώθηκε -χωρίς σε καμμία περίπτωση να το

δικαιούται- τα οφέλη απο τους αγώνες του Μαλτέζου και της γενιάς του.

Η αριστερά τον δολοφόνησε. Η δεξιά γκρέμισε τα όνειρά του, έστω και μετά θάνατον. Η αριστερά τον διέγραψε από την μνήμη της. Η δεξιά, πρώτα τον καπηλεύτηκε και μετά τον αγνόησε. Αυτά ήταν λογικό να συμβούν, καθώς ο Κίτσος Μαλτέζος δεν άνηκε σε καμμία από τις δύο παρατάξεις. Άνηκε στο Έθνος του, στην Πατρίδα του, στον λαό του.

Ουσιαστικά εξέφρασε την γνήσια εθνικιστική κοσμοαντίληψη, βάσει πάντα των δεδομένων της δύσκολης και ιδιόρρυθμης εποχής του. Για τους Έλληνες εθνικιστές, ο Κίτσος Μαλτέζος (φώτο) πρέπει να θεωρείται πρότυπο Ήρωα και αγωνιστή και σταθερό σημείο αναφοράς.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Η φιλοσοφία υπήρξε και είναι κτήμα των Ελλήνων και κανένας δεν είναι δυνατόν να την αφαιρέσει απ' αυτούς. Με την διάδοσή της ανάμεσα στα έθνη τα προσελκύει και τους προσφέρει Ελληνικότητα, χωρίς η ίδια να χάνει ποτέ την ελληνικότητά της. Ο τρόπος με τον οποίο τα διάφορα έθνη εισέπραξαν και αξιοποίησαν αυτήν την ελληνική επιρροή ποικίλει και διαφέρει ανα περίπτωση, αναλόγως με την ψυχοσύνθεση και την νοοτροπία του κάθε λαού, όπως και αναλόγως των επικρατούσων συνθηκών.

Η Ελληνική φιλοσοφία μπορεί κάλλιστα να χαρακτηριστεί ο πρόδρομος της Ορθοδοξίας και ταυτίσθηκε με αυτήν **σε κάποιο ποσοστό.** Έλληνες και Φιλοσοφία είναι έννοιες αξεχώριστες. Αυτό μαρτυρεί και ο Απόστολος των Εθνών Παύλος όταν αναφέρει: «οι Έλληνες αναζητούν με πάθος τη σοφία». Γιατί ο Έλληνας είναι πραγματικά γεννημένος για να φιλοσοφεί, επειδή είναι γεννημένος για να διδάσκει την ανθρωπότητα. Είναι πλασμένος να γνωρίσει την Αλήθεια και να την διαδίδει στα άλλα έθνη.

Ναι, ο Έλληνας γεννήθηκε από θέληση της Θείας Πρόνοιας, διδάσκαλος της ανθρωπότητας. Αυτό το έργον είναι η πνευματική κληρονομιά του, αυτή είναι η αποστολή του, αυτό είναι το ξεχωριστό κάλεσμά του ανάμεσα από τα έθνη. Σε αυτό το σημείο, δεν μπορούμε παρά να θυμηθούμε τα λόγια του μεγάλου πνευματικού Έλληνα, Περικλή Γιαννόπουλου, ο οποίος με πλήρη γνώση και πίστη διακήρυξε ότι **«προορισμός του Έλληνος ήτο και θα είναι εις τον κόσμον αυτόν, είς κάθε εποχή, σήμερα και αύριο, ο εξανθρωπισμός της Οικουμένης».**

Εξάλλου η εθνική ιστορία του ελληνισμού μαρτυρεί αυτά, το μαρτυρούν οι κλίσεις και οι τάσεις του χαρακτήρα του, το μαρτυρούν και οι ευγενικές του διαθέσεις, το μαρτυρεί και η ίδια η μακροβιότητα του Ελληνισμού, από όπου συμπεραίνεται και η αιωνιότητά του.

Από την άλλη πλευρά, πάλι, ενώ όλα τα έθνη εμφανίσθηκαν στην παγκόσμια σκηνή και υπήρξαν παροδικά, το Ελληνικό Έθνος παρέμεινε δραστήριο στο προσκήνιο παγκοσμίως σε όλους τούς αιώνες. Και αυτό έγινε, επειδή η ανθρωπότητα έχει ανάγκη από διδασκάλους. Και είναι αλήθεια, ότι αυτό το έργο έχει ανατεθεί στην ελληνική φυλή. Αυτό αποδεικνύεται από την ιστορία.

Η αυθόρμητη αντίδραση του Ιησού Χριστού, όταν του ανήγγειλαν ότι ζήτησαν να Τον δουν Έλληνες, «*τώρα δοξάστηκε ο Υιός του Ανθρώπου*», είχαν ένα βαθύ νόημα.
Ήταν λόγοι προφητικοί, πρόβλεψη μελλοντικών γεγονότων. Οι Έλληνες

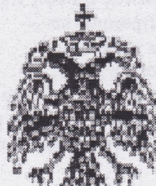
αυτοί ενώπιον του Χριστού, ήσαν οι αντιπρόσωποι ολόκληρου του ελληνικού έθνους, στην παρουσία τους διέκρινε και ανεγνώρισε ο Ιησούς το έθνος, το οποίο θα απεγκλώβιζε την χριστιανική διδασκαλία από τον εβραϊκό βούρκο των Συναγωγών και των άξεστων μισαλλόδοξων Εβραίων γιδοβοσκών και θα την μπόλιαζε με την ανυπέρβλητη ελληνική φιλοσοφία, αφαιρώντας συγχρόνως (έστω και αν αυτό δυστυχώς δεν επετεύχθη ολοκληρωτικά) τις εβραϊκές επιρροές.

Από τον πόθο των Ελλήνων να Τον αναζητήσουν, διέκρινε ότι ήταν πρόθυμοι να δεχθούν την διδασκαλία Του, προέβλεψε ότι θα δοξαστεί από την πίστη των εθνών και ανεγνώρισε το από καταβολής του κόσμου καταλληλότερο έθνος για να φέρει εις πέρας την αποστολή, τον εξανθρωπισμό της Οικουμένης.

Γιατί, πραγματικά, από καταβολής κόσμου είχε κληθεί το ελληνικό έθνος να πραγματοποιήσει αυτόν το σκοπό και ήταν γι' αυτόν πλασμένο. Ό Θεός μέσα στα πλαίσια της Θείας Του Πρόνοιας διέπλασε το έλληνικό έθνος σαν οφθαλμό στο σώμα της ανθρωπότητας και από αυτή τη θέση το κάλεσε να εργασθεί για την αναγέννησή της.

Ας θυμηθούμε και τα λόγια του Κλήμης του Αλεξανδρινού, που έλεγε:

«Ή φιλοσοφία ήταν αναγκαία για τούς Έλληνες προ της παρουσίας του Κυρίου για να υπάρξει δικαιοσύνη. Τώρα πάλι είναι χρήσιμη για να επιτύχει κανείς την ευσέβεια προς το Θεό, επειδή θεωρείται ως προπαιδεία για όσους αποκτούν την πίστη με αποδείξεις».

ΑΤΤΙΚΗ ΓΗ

Είχαμε χρέος να τη φυλάξουμε (την αττική γη) ως κόρην οφθαλμού. Τόσο περισσότερο, όσο απ' τη φύση της γης τούτης και τ' ουρανού, από τη σύνταξη τούτη δεν μπορείς να αφαιρέσεις τίποτα χωρίς να καταστρέψεις την Αρμονία των ισορροπημάτων που συνέχει το όλον. Αλλ' είναι πλέον αργά. Η λατομία εξακολουθεί το επάρατο έργο της. Εκεί που δεν αφανίζει, κάτι χειρότερο: κολοβώνει τα σχήματα, διαστρέφει τον χαρακτήρα των περιγραμμάτων. Και κάνω εδώ τούτη την προειδοποίηση: η ασυστηματοποίητη λατομία της Πεντέλης ανεβαίνει ήδη ως την ακρώρεια της. Σε λίγο θα δούμε ν' αλλοιώνεται η θεσπέσια γραμμή του αετώματος της. Η γη τούτη κείτεται τώρα ως το πριν όμορφο σώμα ενός θεϊκού πλάσματος όπου κατατρώγει τις σάρκες του η αρρώστια.

Κι αν είχε μιλιά – κι έχει, αλλά δεν την ακούμε- θα έλεγε:
Δείλαιοι και αμαθείς και βάρβαροι, τι κάνετε; Τι αφανίζετε; Δεν ξέρετε ότι είμαι η μητέρα κι η τροφός, το λίκνο, η κοιτίδα, η μήτρα της περασμένης δόξας και της μελλούμενης; Μάταια θαυμάζετε τα μνημεία που έστησαν κάποτε τα παιδιά μου.
Δεν ξέρετε πως είναι σαρξ εκ της σαρκός μου, και πως όταν η Μορφη μου αφανισθεί, η δικιά τους θα χάσει το νόημα της; Τι εκάνατε την Ελευσίνα; Τι εκάνατε τον Ιλισό και τον Κηφισό, τα δυό αγιάσματα μου; Εβάλατε μέσα τους υπονόμους σας, ερίξατε τα νερά των εργοστασιών σας. Δεν βλέπω πια βωμούς των θεών επάνω εις τα όρη μου και τους λόφους, πάρα τα γραφεία και τις μηχανές των Εταιριών σας. Εκείνοι ήταν σημάδι λατρείας, σε σας δεν απόμεινε παρ' η κατώτερη μορφή της σχέσης με τη Φύση: η εκμετάλλευση.
Έτσι καταστρέψατε την πρώτη, σεπτή κορυφή της Ακρόπολης μου, το Λυκαβηττό, τους έλικες που σχημάτιζε το περίγραμμα του.
Που είναι ο Κολωνός, *τα κράτιστα γάς έπαυλας;*
Που είναι οι σπηλιές και τα θρονιά του Πάνος;

Μα τι τ' όφελος, η ύβρις μένει. Τίποτα πια δεν μπορεί να την απαλείψει, θα μείνει εις τον αιώνα. Τρισμέγιστη είναι η ενοχή μας. Κι όχι μονάχα απέναντι του εαυτού μας, μα έναντι της μνήμης των περασμένων, έναντι του μέλλοντος και όλων των λαών της οικουμένης.

Μα οι ανάγκες; θα μου πείτε. Εκείνοι που βάζουν αυτό το ερώτημα ξέρουν πολύ καλά ότι είναι αδήριτη χρεία, αυτή καθεαυτή, η αιτία της καταστροφής. Η αιτία έγκειται στον τρόπο που ανεχθήκαμε να θεραπευθεί αυτή η χρεία.

Το παραπάνω κείμενο το έγραψε το 1954 ο ελληνολάτρης αρχιτέκτονας Δημήτρης Πικιώνης, και δυστυχώς αποδεικνύεται άκρως προφητικό για την συνεχιζόμενη καταστροφή της αττικής γης...

Στις 2 Φεβρουαρίου είχε προγραμματιστεί να γίνει η ετήσια εκδήλωση τιμής και μνήμης για τους 3 πεσόντες αξιωματικούς των Ιμίων. Τελικώς, η εκδήλωση ματαιώθηκε κατόπιν επέμβασης του Εισαγγελέα.

Πριν την επέμβαση του Εισαγγελέα, είχαν προσπαθήσει να ακυρώσουν με δυναμικό τρόπο την εκδήλωση κάποιοι αναρχικοί και αριστεριστές. Απέτυχαν παραγωδώς, και μετά βγήκαν στα αστικά ΜΜΕ της διαπλοκής και της μίζας όπου -σε αγαστή συνεργασία με τους αλήτες ρουφιάνους δημοσιογράφους- λοιδωρούσαν τους εθνικιστές και κλαιγόντουσαν σαν μυξοπαρθένες προκειμένου να βρούνε αστείες δικαιολογίες για την ήττα τους.

Δεν θα αναλύσουμε περισσότερο τα γεγονότα εκείνης της μέρας, καθώς πρόκειται για πράγματα χιλιοειπωμένα. Θα αρκεστούμε μόνο στο να τονίσουμε ότι στις 2 Φλεβάρη ο εθνικιστικος χώρος πέτυχε μία μεγάλη νίκη, που θα μπορούσε να ήταν ακόμη μεγαλύτερη εάν τελικώς γινόταν η εκδήλωση, έστω και άλλη μέρα.

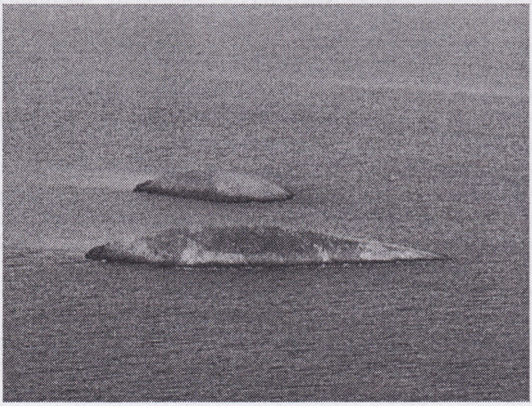
Τα ειλικρινή μας συγχαρητήρια σε όσους ήταν εκεί από το πρωί και κράτησαν την πλατεία Κολοκοτρώνη. Γι' αυτούς που επέλεξαν να μην παραστούν, δεν έχουμε να κάνουμε κανένα σχόλιο.

Κάποτε πρέπει όλοι να καταλάβουν ότι όταν έχουμε απέναντί μας το ανθελληνικό αναρχοαριστερίστικο παρακράτος , τότε όλες, μα όλες, οι (σοβαρές ή ασόβαρες) μεταξύ μας διαφορές πρέπει να περνάνε σε δεύτερη μοίρα ενώπιων του κοινού εχθρού.

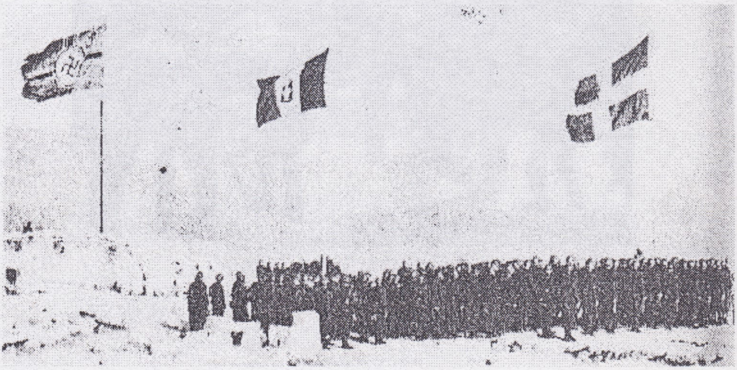

ΙΜΙΑ 1996 – ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ

Στα Ίμια το 1996 οι αμερικανόδουλοι ελληνόφωνοι πολιτικάντηδες υπέστειλαν την ελληνική σημαία, ντροπιάζοντας έτσι την μνήμη των τριών αξιωματικών που έπεσαν στο καθήκον.

Την περίοδο της Κατοχής, ακόμα και οι Γερμανοί κατακτητές σεβάστηκαν την ελληνική σημαία περισσότερο από τους σημερινούς πολιτικάντηδες, και επέτρεψαν να κυματίζει στον βράχο της Ακροπόλεως.

Πρόσφατα έγινε η έφεση για την περίπτωση του κρατούμενου εθνικιστή Παναγιώτη Ρουμελιώτη.
Το αστικό κράτος τελικώς τον καταδίκασε σε 17 χρόνια φυλάκιση.
Δεν κρίνουμε την απόφαση του δικαστηρίου, απλά μας φαντάζει λίγο οξύμωρο να καταδικάζεται ένας νέος άνθρωπος σε πολυετή φυλάκιση, όταν την ίδια στιγμή έχουν αποφυλακιστεί αριστεροί τρομοκράτες, όταν το παρακράτος των Εξαρχείων βρίσκεται στο απυρόβλητο και διάφοροι μεγαλοαπατεώνες απολαμβάνουν μίας προκλητικής ασυλίας....

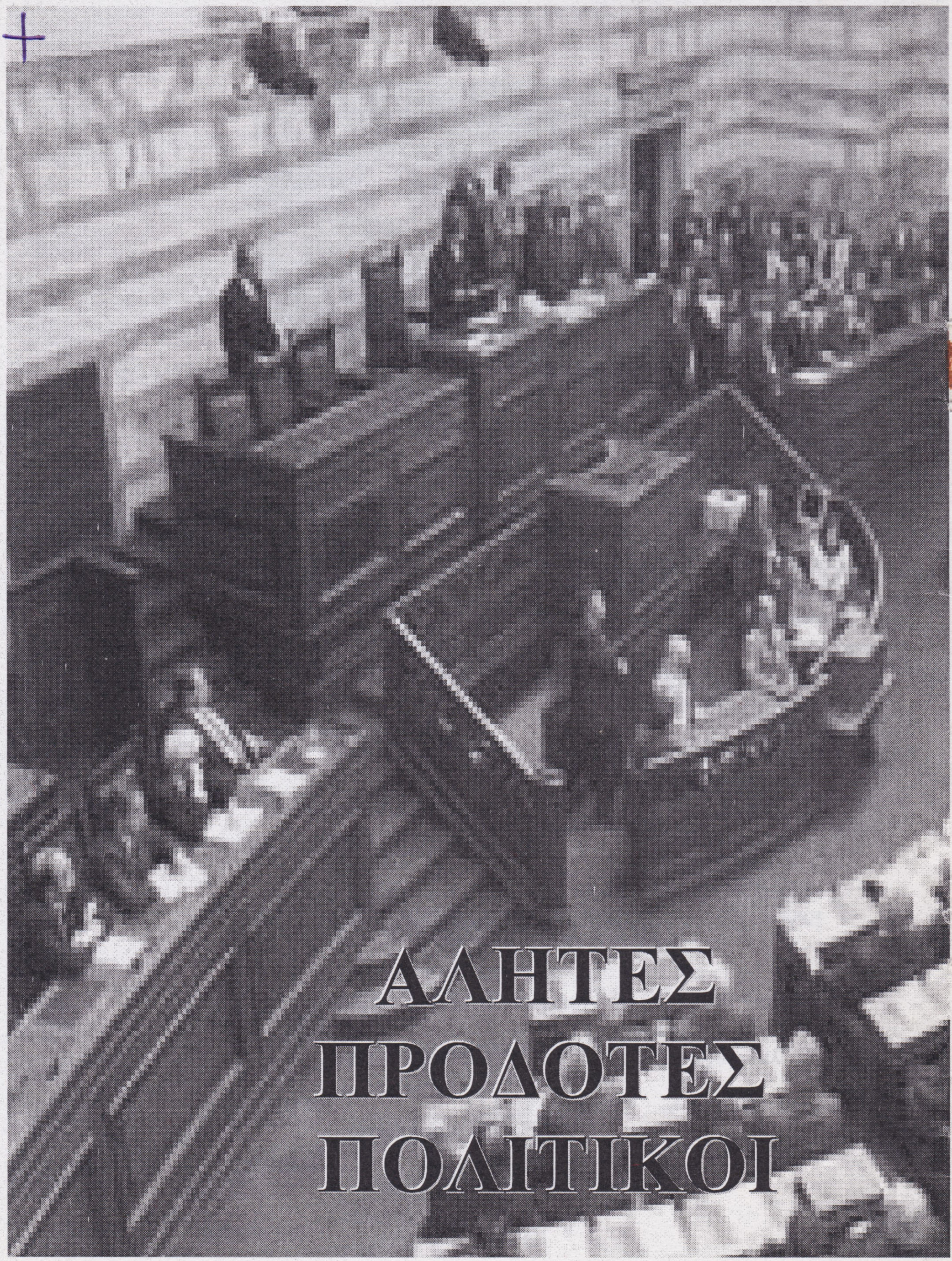
Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να προτείνουμε σε όλους τους συντρόφους να βοηθήσουν υλικά και ηθικά τον φυλακισμένο συναγωνιστή.

Ρουμελιώτης Παναγιώτης
Κατάστημα κράτησης Δομοκού
Τ.Κ. 35010

Χρηματική ενίσχυση:
Ρουμελιώτης Παναγιώτης
Εθνική Τράπεζα Ελλάδος 06755988265

Την στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές είμαστε λίγες μέρες πριν την εκδίκαση της έφεσης του έτερου εθνικιστή κρατούμενου.
Ας ελπίσουμε πως εκείνος θα έχει καλύτερη τύχη.

ΟΧΙ ΦΥΛΑΚΕΣ
ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ

ΑΛΗΤΕΣ
ΠΡΟΔΟΤΕΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ